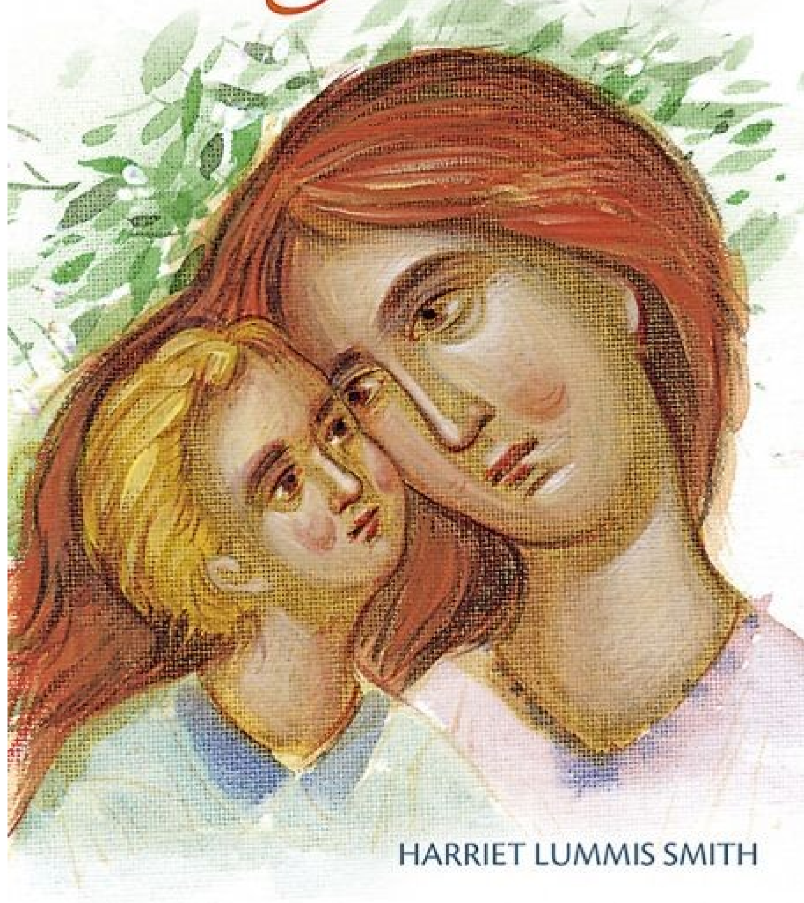
Pollyanna
și comorile ei

HARRIET LUMMIS SMITH

HARRIET LUMMIS SMITH

Pollyanna şi comorile ei

CAPITOLUL 1

Când ce e mai rău a trecut

După ce au aşezat tot mobilierul în lăzi, au pus vasele de porţelan în butoiaşe goale de zahăr şi au împachetat tablourile în cutii de toate mărimile, iar casa te ducea cu gândul la un schelet lustruit de timp, Pollyanna şi-a spus că au scăpat de ce era mai greu. La fel şi-a spus şi a doua zi, când s-au mutat în casa cea nouă; când adevărate baricade de mobilă le tăiau calea şi, trecând dintr-o cameră în alta, nu se simţeau cu nimic mai prejos decât Napoleon pe coastele Al- pilor; când au descoperit că lucrătorii le căraseră toate ustensilele de bucătărie la etajul trei şi când, la ora şase seara, paturile în care întreaga familie ar fi trebuit să doarmă se sprijineau încă de pereţi ca o ceată veselă de beţivi. Iar acum, la capătul a douăzeci de ore, s-a încurajat cu gândul: „Ei, poate că mâine va fi mai bine."

Ce-i drept, duseseră multe lucruri la bun sfârşit după numai douăzeci de ore. Paturile şedeau sfidătoare şi drepte pe podelele goale, ca şi cum ar fi vrut să şteargă amintirea beţiei de mai devreme. Scaunele, eliberate din strân- soarea lăzilor, se adunaseră prin colţuri la taifas, parcă întrebându-se când avea să se mai termine şi asta. Bufetul se umpluse cu farfurii şi oalele şi tigăile cotropiseră întreaga bucătărie în timp ce, în pivniţă, o grămadă straşnică de vreascuri creştea văzând cu ochii.

Jimmy nu trebuia să se prezinte la noul cartier general până luni şi, zelos ca întotdeauna, şi-a dedicat fiecare clipă

casei. Era de mare ajutor, fireşte, iar Pollyanna îi purta o recunoştinţă fără margini; dar şi-ar fi dorit, uneori, să se mai descurce şi singur când venea vorba de lucruri pierdute. îi părea că, fără înfloritură, petrecea mai bine de jumătate din timp în căutarea lucrurilor de care Jimmy avea nevoie.

— Pollyanna!

Chemarea i-a ajuns la urechi tocmai când, căţărată în vârful scării pliante, rânduia câteva borcane cu jeleu pe raftul cel mai de sus, acolo unde James cel Mic nu ar fi izbutit să le găsească.

— Pollyanna, unde păcatele mele e ciocanul?

— Ciocanul? Păi, tocmai ce l-am văzut pe pian.

— Nu mai e acolo. Nu s-a mai pomenit până acum, a declarat Jimmy cu patos, să ne dispară toate lucrurile din casă. Am munci de două ori mai cu spor dacă nu ne-am vedea nevoiţi să alergăm după fiecare flecuşteţ.

Pollyanna a coborât de pe scară şi i-a pornit în ajutor. Uneori, când Jimmy lăsa să se înţeleagă că ciocanele si alte unelte trebuincioase făceau pur şi simplu picioare şi se ascundeau undeva, părea că spusele lui nu erau cu totul lipsite de temei. Au căutat zadarnic mai bine de zece minute, apoi Pollyanna a găsit ciocanul cu totul din întâmplare. Căci, dând cu ochii de cizmele Celui Mic în mijlocul coridorului, ca şi cum ar fi vrut să plece la plimbare de capul lor, le-a ridicat ca să le dea la o parte din drum, iar una s-a dovedit neobişnuit de grea. Cum asemenea mistere îi erau binecunoscute, Pollyanna nu s-a mirat să găsească ciocanul înăuntru.

— Măi să fie!

Glasul lui Jimmy dădea de înţeles că enigma trebuia dezlegată pe loc.

— Cum a ajuns ciocanul tocmai acolo?

— Păi, poate că...

— Au trecut cumva copiii pe aici? Bag mâna în foc că iar

ne-a jucat Cel Mic o farsă.

— Nu, Nancy are grijă de copii în camera de zi, iar uşa a rămas închisă.

— Dar, Pollyanna, cineva trebuie să fi făcut-o, a spus Jimmy cu toată convingerea. Jur că n-am fost eu. E la mintea cocoşului că un ciocan nu poate să sară de pe pian şi să se ascundă într-o cizmă de cauciuc.

— Poate că l-ai pus pe maldărul acela de perne de pe canapea, Jimmy. Sunt atât de alunecoase... Iar cizma s-a întâmplat să se găsească la locul potrivit ca să îl prindă când a căzut.

Jimmy a luat ciocanul fără să mai scoată vreo vorbă, dar a clătinat cu încăpăţânare din cap, de parcă ar fi dat de înţeles că, deşi o asemenea lămurire ar putea mulţumi unele capete luminate, nu era nici pe departe îndeajuns pentru el; iar Pollyanna a dus cizmele la etaj şi le-a încuiat în- tr-un dulap, drept pedeapsă pentru purtarea lor urâtă. Apoi, cu toate că nu avea timp de pierdut, şi-a îngăduit o ocheadă în camera de zi, pe care o păstraseră pentru copii şi în care Nancy tocmai le purta de grijă.

Bărbatul lui Nancy, Timothy, murise pe neaşteptate cu un an în urmă şi, la o zi după înmormântare, Nancy însăşi a cerut să se mute în casa Pollyannei.

— Nu mi-a fost dat să am copii, domnişoară Pollyanna, dar şi dacă aş fi avut, n-aş fi pus pe ei mai mult preţ decât pun pe dumneata. Şi numai când îmi trec prin minte servitoarele din ziua de azi, care irosesc până mai că-ţi vâră mâna în buzunar si fac ceva ce nu s-ar cuveni de cum te întorci cu spatele, mă prind asemenea griji încât aş lua tot şi aş veni să lucrez pentru dumneata.

— Dar, Nancy, a strigat Pollyanna, strângându-i mâna bătătorjtă de muncă, fireşte că ar fi minunat să te am lângă mine, dar trebuie să te gândeşti la binele tău. O familie cu copii mici e greu de ţinut. Ştiu că Timothy ţi-a lăsat ceva moştenire şi că nu eşti nevoită să-ţi dai sufletul

muncind.

— Păi, domnişoară Pollyanna, poate că nu sunt nevoită, dar munca grea e cel mai bun medicament pentru suferinţele mele. Şi, de altminteri, dacă lucrez pentru dumneata şi pentru cei mici nu-i ca şi cum aş lucra doar pentru bani, deloc, deloc.

— Nancy, dar înţelegi că va trebui să părăseşti Beldingsville? Eşti sigură că vrei să faci asta?

Nancy a zâmbit cu tristeţe.

— Din întregul Beldingsville, numai la căsuţa mea am ţinut cu adevărat. Iar acum, când Timo- thy nu mai e, n-a mai rămas din ea decât o adunătură de camere cu nişte mobilă azvârlită prin ele. Dacă sunt cu dumneata, domnişoară Pol- lyanna, şi cu domnul Jimmy şi cu copiii, n-are să-mi fie dor de Beldingsville.

Şi astfel, timp de un an, Nancy s-a dovedit a fi un ajutor de nădejde, uşurându-i Pollyannei poverile şi luând asupra ei grijile şi îndatoririle unui adevărat membru al familiei. Mai apăreau şi unele neajunsuri, fireşte. Cum ţinea morţiş ca domnişoara Pollyanna să nu se lase trasă pe sfoară de vreun negustor lacom de la oraş, Nancy se ciondănea cu lăptarii şi cu vânzătorii de gheaţă, iar spălătoresele veneau şi plecau, căci Nancy se tot plângea de cusururile şi de puţinătatea muncii lor. Dar, cu toate acestea, Pollyanna se simţea ocrotită şi recunoscătoare să o aibă pe Nancy sub acoperişul ei.

Pollyanna s-a oprit în pragul camerei de zi, ascultând vocile ciripind înăuntru. Hotărâse încă de dimineaţă că vor câştiga timp dacă lasă copiii în grija cuiva. Când Cel Mic s-a împiedicat de o ladă şi a căpătat un cucui, iar micuţa Pol- lyanna s-a căţărat până în vârful scării şi a strigat: „Uite că zbor!" şi când, timp de o clipă plină de groază, nimeni nu a ştiut dacă bebeluşul a înghiţit sau nu un cui, Pollyanna, Jimmy şi Nan- cy au venit în goană din câte un colţ al casei şi au pierdut minute bune asigurându-se că niciun copil nu

era grav rănit. Ca să-şi cruţe şi timpul, şi nervii, s-a dovedit de folos să îi închidă pe copii într-o cameră şi să stea de pază cu rândul. Pollyanna îşi făcuse datoria mai devreme, iar acum Nancy şedea tihnită în balansoar, ţinând un ochi pe cei doi drăcuşori şi cârpind o ruptură urâtă din pantalonii Celui Mic, făcută de un cui ce-şi scosese vârful prin lada de la parter.

Când mama lor s-a ivit în uşă, copiii şi-au părăsit jucăriile cu strigăte de încântare. Până şi bebeluşul, care nu stăpânea încă arta complicată a mersului, s-a săltat pe picioruşele tremu- rânde, ţinându-se de gratiile ţarcului şi a surâs ştrengăreşte.

Pollyanna îi mărturisise lui Jimmy în mai multe rânduri că avea să fie îngrozitor de geloasă dacă îşi va vedea vreodată copiii prinşi atât de strâns în mrejele altcuiva, încât nu vor cădea pe dată în extaz la vederea ei. Cu acest prilej nu avea de ce să se plângă. Cel Mic a prins-o de o mână şi surioara lui de cealaltă, în timp ce, de cealaltă parte a încăperii, bebeluşul gângurea vesel şi îşi arăta cei doi dinţi de care era nemaipomenit de mândru.

— Asta-i mâna mea, a strigat Cel Mic, strângând degetele mamei la piept şi aruncându-i surioarei o privire obraznică.

— Am şi eu o mână, cu inel la ea.

— Păi, oricum, asta-i mâna cu care o strânge pe-a altora – şi cu care mă mai altoieşte.

Cel Mic suferise, ca toţi copiii, de nesiguranţă când venea vorba de mâna cu care se dă bineţe, iar acum, cu lecţia temeinic însuşită, nu pregeta să-şi arate cunoştinţele.

Când mama s-a aşezat şi a luat bebeluşul în braţe, Cel Mic a întrebat cu îngrijorare:

— Mamă, acum poţi să ai grijă de noi în locul lui Nancy?

— încă nu. Mai am destulă treabă de făcut.

— Dar ai fost plecată mult timp.

— Nu chiar atât de mult, a spus Pollyanna cu fermitate. Am trecut doar puţin, ca să văd dacă aţi fost cuminţi.

Simţind că-i venise rândul, Nancy a cugetat câteva clipe în tăcere şi a răspuns:

— Aşa şi aşa, domnişoară Pollyanna. Cel Mic a tras-o pe Judy de păr nu cu mult timp în urmă.

Fiica Pollyannei îi purta numele, dar nimeni nu îl folosea cu adevărat. La o vârstă fragedă, Cel Mic protestase, declarând că „dincii" lui sunt prea mici pentru asemenea cuvinte mari. Până şi celorlalţi li se părea mai uşor să o strige pe micuţa nou-venită „iubire" şi „dulceaţă" şi alte titluri prea simple ca să fie puse în cuvinte. Apoi Judith Thayer, într-una din vizitele ei grăbite, s-a văitat mai mult în glumă că bebeluşul nu primise numele ei şi a început să o strige „Judy", iar Cel Mic i-a urmat pe dată exemplul. Poreclele sunt, fără îndoială, îngrozitor de molipsitoare. în timp ce Pollyanna şi Jimmy îl aşteptau pe Cel Mic să uite de numele cu care o înzestrase pe micuţă, au început pe negândite să-l întrebuinţeze chiar ei. Iar, până una-alta, Judy rămânea Judy, ca şi cum aşa ar fi fost botezată.

— Ai tras-o pe Judy de păr! s-a îngrozit Pollyanna. Vai de mine, James cel Mic! Credeam că mă ajuţi purtându-te cum se cuvine.

— Dar am făcut-o ca să te ajut, mamă, i-a explicat Cel Mic în pripă. Voiam să-i îndrept buclele, ca să nu mai fie atât de greu de pieptănat.

— Dar, James cel Mic, i-ai fi frânt mamei inima!

Pollyanna a mângâiat creştetul plin de bucle al lui Judy. Multe mame îşi văd visele înflorind în copiii lor, iar buclele negre şi strălucitoare pe care Pollyanna îşi dorise din tpt sufletul să le primească în rai deveniseră o bucurie în această lume, neştirbită la gândul că nu creşteau pe capul ei.

Nancy încă nu terminase ce avea de spus.

— Se pare că lui Judy i s-a făcut puţin dor de casă. Acum

ceva timp a zis că vrea să se întoarcă acasă şi, când i-am spus că acum stăm aici, a plâns.

— Vai, iubire!

Pollyanna şi-a eliberat un braţ şi a tras fetiţa lângă ea.

— Doar nu vrei să te întorci în casa cea veche şi să-i laşi pe tata şi pe mama şi pe fratele tău şi pe surioara ta şi pe Nancy aici?

Judy a şovăit.

— Nuuu, a răspuns ea în cele din urmă. Da' nu-mi plac casele fără haine pe ele.

Pollyanna a privit încăperea goală şi neprimitoare si a zâmbit.

— Ştiu, draga mea, dar îmbrăcăm camerele cât de repede putem şi în curând o să ne simţim ca acasă.

Vocea disperată a lui Jimmy a răsunat din coridorul de la parter.

— Pollyanna, avem vreo mătură în casa asta?

— Păi, desigur; mai multe, chiar.

— Atunci ar fi bine să cobori şi să găseşti măcar una. Am căutat peste tot. S-au desprins şuruburile când am vrut să agăţ un tablou, iar pe jos n-a mai rămas niciun ungher fără cioburi.

— Vin îndată, a strigat Pollyanna veselă.

A sărutat bebeluşul, l-a aşezat înapoi în ţarc şi a pornit spre uşă, zăbovind doar o clipă ca să-i răspundă Celui Mic la o întrebare. Cel Mic avea obiceiul cam îngrijorător să strige întrebări ciudate, din senin.

— Mamă, crezi că Dumnezeu ar sta într-un uragan?

Pollyanna a coborât scările râzând. Spre deosebire de multe tinere mame, i se întâmpla rareori să uite de copii în iureşul treburilor. Până şi în acea zi, cu tablouri sprijinite de pereţi şi cărţi îngrămădite prin colţuri şi cu scaunul bebeluşului îngropat sub un maldăr de covoare, cinci minute lângă copii o învioraseră şi îi dăduseră puteri noi ca să poată porni din nou la atac.

I-a înmânat lui Jimmy mătura şi făraşul pe deasupra, apoi i-a povestit ce-i mai trecuse prin minte Celui Mic, iar Jimmy a chicotit, măturând cioburi de sticlă.

— Acum o săptămână sau două, în mijlocul furtunii, m-a întrebat de ce ţine Dumnezeu cu tot dinadinsul să facă asemenea zgomote cumplite atunci când vrea să plouă. Nu vreau să mă laud, Pollyanna, dar îţi spun că avem nişte copii grozav de isteţi. Uneori îl compătimeam pe sărmanul Watson – ţi**-1** aminteşti pe Watson. Venea la birou şi ne povestea tot ce-i scoseseră pe gură odraslele şi ne plictisea pe toţi de moarte. E ciudat cum îşi închipuie unii că au nişte minuni de copii.

Pollyanna s-a aplecat peste un butoi gol şi a zâmbit la adăpostul întunericului.

— Poate că toţi părinţii îşi închipuie că au nişte minuni de copii, a spus ea din adâncurile butoiului.

— Aşa se pare, dar cred că mi-aş da seama pe loc dacă unul dintre copiii noştri ar fi la fel de neghiob ca ai lui Watson. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu avem de ce să ne facem griji în privinţa asta. Unde spuneai că trebuie puse rafturile de cărţi?

Pollyanna a văzut că vorbele ei nici măcar nu**-1** atinseseră şi l-a iubit şi mai mult pentru asta.

Vremea culcării trecuse de mult când au hotărât că munciseră destul pentru ziua aceea. Copiii dormeau de câteva ore bune, iar Nancy, supu- nându-se poruncii neînduplecate a Pollyannei, urcase în camera ei de la etajul al treilea. Mobila şedea în mare parte la locul ei, rafturile de cărţi erau pe jumătate pline, iar câteva tablouri atârnau pe pereţi. Pollyanna avea cearcăne vineţii sub ochi şi îşi trăgea picioarele dintr-o cameră în alta. Chiar şi Jimmy a declarat că două sau trei zile asemenea aveau să îl pună la pământ.

Pollyanna a adormit aproape de îndată ce a pus capul pe pernă; dar, în timp ce se lăsa cotropită de o încântătoare

moleşeală, s-a smuls din mrejele ei cât să spună:
— Dragă, măcar ce-a fost mai rău a trecut.

CAPITOLUL II

Vecinii

Casa cea nouă se afla în Boston, într-o suburbie de curând construită. înăuntru si afară, totul era atât de luminos, de strălucitor şi de modern, încât ai fi putut crede că răsărise peste noapte, ca o ciupercă. Toate casele de pe strada El- sinore aveau câte un alcov pentru micul dejun, iar vopseaua era atât de proaspătă încât, dacă o atingeai, îţi examinai degetele ca să vezi dacă nu cumva s-au pătat. Peluzele erau chiar mai noi decât casele şi, ca orice nou-născut, aveau nevoie de multă grijă. Copacii, plantaţi la distanţe egale de-a lungul trotuarului, câte unul pentru fiecare casă, nu puteau promite umbră decât pentru anii ce aveau să vină.

Curând, Pollyanna a aflat că în case locuiau îndeosebi tineri şi că mulţi dintre ei aveau mici familii. Când toţi copiii din cartier se iveau în acelaşi timp pe stradă, părea că tocmai ieşiseră de la şcoală şi mai cu seamă de la grădiniţă. Cel Mic şi Judy erau în culmea fericirii cu atâţia tovarăşi de joacă la îndemână, dar mama lor îşi înfrâna rntuziasmul. Pollyanna nici nu se gândea să îşi crească copiii departe de lume. Tovărăşia altor micuţi, contactul cu cei de afară, făcea parte din educaţia lor. Dar, în acelaşi timp, copiii din vecini nu erau, poate, cei mai potriviţi tovarăşi, cu toate că apropierea le făcea prietenia aproape de neînlăturat.

întâmplător, vecinii din cele două case alăturate aveau copii şi, din purtările celor mici, Pollyanna a căpătat cunoştinţe însemnate despre mame, fără să le fi întâlnit măcar o dată.

Micuţul Jack Warner, care îşi auzea doar rareori numele după ce un tânăr umorist din cartier îl botezase Jack

Horner[1], era ciudat de spilcuit. Avea hainele mereu curate, fără nicio încreţitură, iar faţa şi mâinile lipsite de orice pată, încât Pollyanna nu se îndoia măcar o clipă că mama lui îl chema înăuntru şi îl spăla cum se cuvine măcar la fiecare jumătate de oră.

în casa de pe cealaltă latură locuia o familie pe nume Hunt, iar Pollyannei i-a trebuit oarecare timp să le afle numărul, căci grădina lor era mereu plină de copii. Doar din văzute, ar fi putut crede că tinerii Hunt numărau între zece şi douăzeci de capete. Cu timpul, a aflat că erau doar cinci, iar educaţia primită de la doamna Hunt răzbătea din discursul pe care Pollyanna o au- zea strigându**-1** din pragul uşii sau de la o fereastră de la etaj, cu supărătoare regularitate.

— Copii, opriţi-vă, opriţi-vă chiar acum! Când se întoarce tata am să-i povestesc cât de obraznici aţi fost, ca să vă dea la toţi o bătaie pe cinste.

— Mă bucur grozav pentru Hunt, a mormăit Jimmy când Pollyanna l-a informat despre metoda doamnei Hunt. Dacă nevastă-sa îşi ţine cuvântul, serile îi sunt plăcute şi odihnitoare şi închipuie-ţi numai cu câtă nerăbdare îl aşteaptă copiii să se întoarcă! N-am să te las să creşti familia de una singură, a declarat Jimmy, trecând de la ironie la sinceritate deplină, dar să fiu al naibii dacă vreau să mă ia copiii drept poliţist.

Prima cunoştinţă a Pollyannei s-a dovedit o anume doamnă McGill, a cărei grădină se învecina cu a ei. Când a ieşit într-o dimineaţă să atârne rufele bebeluşului la uscat, o voce plăcută i s-a adresat peste gardul viu.

— Nu vreau să pierd prilejul să mă prezint, a spus vocea. Sunt vecina dumitale, doamna McGill.

Pollyanna a lăsat lucrurile copilului în iarbă şi, apropiindu-se de gard, i-a întins mâna.

---

1 *Micul Jack Horner,* **poezie pentru copii din literatura populară engleză cunoscută încă de la începutul secolului al XVIII-lea** *(n. trad.).*

— Sunt doamna Pendleton, a spus ea zâmbind.

— Mă bucur mult să te cunosc, doamnă Pendleton, cu toate că nu îndrăznesc să-ţi strâng mâna. Tocmai săpam straturile cu flori şi am mâinile îngrozitor de murdare.

— Iar ale mele sunt ude, a râs Pollyanna. Dacă dăm mâna ne vom umple amândouă de nămol.

— Popoarele din răsărit îşi dau bineţe strân- gându-şi propriile mâini, nu-i aşa? a întrebat doamna McGill.

Şi-a împreunat degetele murdare de ţărână, făcând gestul cu mult farmec, apoi a urmat:

— Ştiu, fireşte, că de abia v-aţi mutat şi că întreaga casă e cu susul în jos, dar te-ar încurca nişte flori?

Pollyanna i-a zâmbit larg.

— Florile nu mă încurcă niciodată.

—Atunci am să-ţi culeg câteva până termini de atârnat rufele. Şi trebuie să-mi dai voie să îmi împart grădina cu dumneata pe timpul verii, căci e prea târziu să vă faceţi una.

— întârzierea ne poate servi drept scuză, a explicat Pollyanna, dar nu cred că la anul va fi mai bine. Nu ne-am priceput niciodată la grădinărit, a urmat ea cu tristeţe. Copiii nu ţin niciodată seama şi calcă straturile în picioare – dacă izbutim să plantăm ceva. Cel Mic e atât de nerăbdător să vadă ce se petrece cu seminţele, încât le dezgroapă de două sau de trei ori pe zi. E mare lucru dacă apucă măcar iarba să crească.

— Nu mă lovesc de asemenea greutăţi, a spus doamna McGill. Nu am copii şi îmi rămâne destul timp pentru flori, pentru muzică şi pentru tot ce-mi place, mai cu seamă de când mi-am pierdut soţul.

Zâmbetul nu-i pierise, dar vocea ei melodioasă căpătase o notă de amărăciune, iar Pollyanna s-a uitat la ea cu oarecare compătimire. Era o femeie mai în vârstă decât ea, de cel puţin patruzeci de ani, destul de frumoasă şi radiind cu fiecare mişcare o pricepere greu de pus în cuvinte.

Pollyanna s-a convins de îndată că doamna McGill avea să fie o vecină nespus de agreabilă.

Nu atât din curiozitate, cât din dorinţa de a prelungi conversaţia, a întrebat:

— Cânţi, nu-i aşa?

— Da, cu regularitate. Sunt în corul bisericii.

— Sper să laşi fereastra deschisă când exersezi.

— Ce vecină încântătoare am! a spus doamna McGill râzând. Mă gândeam că aşa va fi, iar vorbele tale o dovedesc. Dar nu vreau să te mai tin nicio clipă din treabă, eşti, cu siguranţă, foarte ocupată.

Şi, când Pollyanna a terminat de întins hainele micuţe pe frânghie, o aştepta un buchet mare de flori.

— Nu-ţi poţi închipui un cartier mai prietenos, l-a informat Pollyanna pe Jimmy. Vezi, e foarte uşor să-ţi faci cunoştinţe, căci dacă unul dintre copii se loveşte şi începe să plângă, toate mamele ies în goană din casă, crezând că e copilul lor, ştii şi, odată ce ne lămurim, ne punem la vorbă şi toate sunt atât de cumsecade... îţi aminteşti că am locuit o iarnă cu mătuşa Ruth când eram mică?

Jimmy a încuviinţat din cap, fără să scoată o vorbă. Oricâte lucruri ar fi uitat în anii ce urmau, iama aceea avea să şi-o amintească pe veci.

— Păi, mătuşa Ruth şi-a dat silinţa să mă convingă că toţi cei din Boston sunt foarte, foarte ceremonioşi şi trebuie să fi făcut treabă bună, căci, de îndată ce am aflat că vom locui în Boston, m-a cuprins neliniştea. Mă temeam să nu avem vecini cam reci.

— Cred că puţini dintre vecinii noştri s-au născut şi au crescut în Boston, a răspuns Jimmy. în vremurile acestea agitate, oraşele au început să-şi amestece tradiţiile. Iar mătuşa Ruth, oricât de cumsecade ar fi ea, îi va găsi cam ceremonioşi pe locuitorii oricărei părţi a lumii, a adăugat el cu zâmbetul pe buze.

— Poate că da, e atât de respectabilă... Iar eu nu voi

izbuti niciodată să îi calc pe urme, oricât de mult m-aş strădui. Cât timp rămân aşa cum sunt, a sfârşit Pollyanna cu un suspin de mulţumire, mă bucur că strada Elsinore e atât de prietenoasă.

Dar Pollyanna avea să afle curând că prietenia străzii nu era lipsită de prejudecăţi. O săptămână mai târziu, i-a dat încuviinţare Celui Mic să meargă în grădina vecină, unde tocmai fusese construit un leagăn pentru Jack Homer. Pe rând, li s-au alăturat alţi copii, printre care patru dintre cei cinci tineri Hunt, iar adunarea a devenit atât de gălăgioasă, încât Pollyanna a găsit că ar fi mai înţelept să le urmărească jocul îndeaproape.

Copiii se jucau destul de paşnic, deşi zgomotos, şi, convingându-se că nu era nevoie să le strice plăcerea, Pollyanna i-a privit cu adevărată bucurie. în scurt timp a dat cu ochii de un nou venit care, asemenea ei, părea să fi auzit tărăboiul. Era un copil pe care nu-şi amintea să-l mai fi întâlnit până atunci, bine îmbrăcat şi cam sfios. Se apropia pe furiş de grupul cufundat în joacă, lăsându-se descoperit abia în ultima clipă.

Jack Horner l-a văzut cel dintâi pe străin. S-a oprit de îndată din joc şi i-a ieşit ameninţător în întâmpinare. Ceilalţi copii s-au întors către el şi, sub privirile lor reunite, micul intrus a dat înapoi; nu îndeajuns de departe, însă, cât să îl mulţumească pe Jack Horner.

— Ce cauţi la mine în grădină? a strigat el. Pleacă, până nu te dau eu afară.

Pollyanna, care se alia din instinct oricărei fiinţe în necaz, a coborât în goană treptele din vârful cărora văzuse cum îşi întâmpinase Jack musafirul.

— Jack! a strigat ea. Jack dragă, vino încoace!

Era pe cale să-l instruiască puţin în ceea ce privea buna-cuviinţă, la fel cum l-ar fi instruit şi pe Cel Mic într-o astfel de împrejurare; dar, înainte ca Jack să-i răspundă, doamna Warner a apărut la faţa locului, iar Pollyanna i-a lăsat cu

bucurie sarcina de a-şi educa fiul.

Dar doamna Warner i s-a adresat celuilalt băiat, nu lui Jack, iar Pollyanna a tresărit la auzul vocii ei tăioase. Nu şi-ar fi închipuit că i se putea vorbi unui copil cu asemenea răceală.

— Philip! a spus doamna Warner. Nu ştii că nu .ii voie să te joci aici?

în loc de răspuns, copilul şi-a luat picioarele la spinare. Alerga cu disperarea unui animal hăituit, iar Pollyanna s-a uitat în urma lui, neobişnuit de tulburată. Philip era, fără doar şi poate, un băieţel grozav de neastâmpărat, dacă se văzuse gonit aşa, fără prea multă vorbă; cu toate acestea, i se părea nedrept că un copil de o seamă cu Cel Mic fusese tratat ca un răufăcător.

Dând dovadă de cruzimea vârstei lor, ceilalţi copii şi-au reînceput de îndată jocul, iar Pollyanna, privind după fugar, a dat cu ochii de doamna Warner, care se apropiase de gard ca să îi vorbească, fără îndoială. Căznindu-se să zâmbească, Pollyanna i-a ieşit în întâmpinare.

— Cred de cuviinţă să te lămuresc ce-i cu băiatul, a spus doamna Warner, coborându-şi precautâ vocea, deşi Jack şi prietenii lui făceau o asemenea larmă, încât n-ar fi fost cu putinţă să tragă cu urechea. Dacă nu eşti cu băgare de seamă, va încerca să se joace cu copiii dumitale. E foarte obraznic, după cum tocmai ai văzut.

Pollyanna nu reuşea să înţeleagă de ce copilul cu pricina era mai obraznic decât oricare altul.

— E chiar atât de rău-crescut? a întrebat ea.

— Păi – nu l-am întâlnit îndeajuns de des ca să ştiu. Dar locuieşte în casa de pe colţ.

Pollyannei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Greu şi-ar fi închipuit că o casă de pe colţ merita atâta dispreţ, cu toate că doamna Warner părea să lase altceva de înţeles. întâlnindu-i privirea descumpănită, doamna Warner a zâmbit.

— Am uitat că te-ai mutat de curând, a spus ea. Fireşte că nu înţelegi. Dar aici, pe strada Elsino- re, casa de pe colţ e un secret ruşinos.

— Vai de mine! Avem un secret ruşinos! a exclamat Pollyanna. îmi pare atât de rău...

— E revoltător că asemenea oameni au pătruns în cartierul nostru, a strigat doamna Warner cu vehemenţă. Iar cei mai mulţi dintre noi am cumpărat casele în care locuim şi, vrem sau nu, suntem nevoiţi să rămânem, chiar dacă avem vecini rău famaţi.

— Rău famaţi!

— Puţin spus. Şi bărbatul, şi femeia şi-au părăsit familiile ca să fugă împreună. Umblă vorba că ea a lăsat în urmă trei fetiţe. Fireşte, când au sosit, nimeni nu le cunoştea trecutul şi i-am primit ca pe oricare alţi nou-veniţi, însă, printr-un noroc, un musafir ştia întreaga poveste. Fireşte că de atunci ne-am purtat ca şi când n-ar exista pe lume, dar se pare că femeia n-are ruşine şi nici că-i pasă.

— Vai, ce păcat! a strigat Pollyanna fără să vrea, iar doamna Warner a tresărit.

Apoi a înţeles că Pollyanna se gândea la Philip, nu la mama lui, şi s-a liniştit pe dată.

— Da, fireşte că e greu pentru băiat. Dar nu-i putem îngădui să se joace cu micuţii noştri. Până şi copiii care vin din familii respectabile ne dau «Icstule bătăi de cap.

— Poate că ai dreptate, a oftat Pollyanna, dar mima îi era grea.

Jimmy nu cunoştea strada Elsinore decât din povestirile Pollyannei, căci muncea din greu. Pleca de acasă în zorii zilei şi deseori nu se întorcea până târziu, aşa că sarcina de a**-1** lămuri în privinţa noilor vecini cădea în seama Pollyannei.

In acea seară sosise rândul familiei din casa de pe colţ şi al băieţelului care fugise, iar vocea ei îl ducea cu gândul la

un cântec în cadenţe minore.

La sfârşit au rămas în tăcere, până când Cel Mic a strigat de pe scară:

— Mamă, vreau să te întreb ceva!

— Dar, James cel Mic, credeam că dormi. Să te intorci în pat de îndată.

— Dar, mamă, spune-mi mai întâi dacă băieţeii din China merg şi ei tot acum la culcare.

— Cred că da. Ah, nu! Am uitat. în China e dimineaţă.

— Atunci am să-ţi spun ce vreau să fac când cresc mare, ca tăticul. Vreau să sap o groapă până în China şi să-mi dau drumul în fiecare seară până acolo, ca să se facă dimineaţă. Pe urmă, când se face seară acolo, o să mă urc înapoi aici şi-o să se facă iar dimineaţă. Şi n-o să mai merg niciodată la culcare.

— Păi, până termini de săpat groapa, trebuie să mergi în pat şi să rămâi acolo, i-a răspuns Pollyanna cu fermitate.

I-a ascultat paşii îndepărtări du-se în goană, apoi zâmbetul cu care întâlnise privirea lui Jimmy s-a frânt şi s-a prefăcut într-un suspin.

— E de o seamă cu Cel Mic, a spus ea.

Jimmy a înţeles că vorbea despre Philip şi, cunoscându-şi bine soţia, i-a ghicit cu uşurinţă gândurile.

— E greu pentru micuţ, a spus el cu blândeţe, dar, pe de altă parte, nu ne putem lupta pentru el pe socoteala copiilor.

Pollyanna nu i-a răspuns, iar el a urmat:

— Dacă îl primim pe Philip în casa noastră, ştiind ce cred toţi vecinii despre el, copiii noştri vor rămâne fără prieteni şi ar fi nedrept. La urma urmei, trebuie să ne gândim mai întâi la ei. Poate vom locui aici timp de zece sau cincisprezece ani, iar primele lor prietenii vor avea mare însemnătate. Apoi, Pollyanna, nici nu ştim dacă îl vrem pe copilul acesta în preajma Celui Mic. Mă îndoiesc, ţinând seama de familia din care vine.

— Poate că ai dreptate, dragă.
Vocea Pollyannei tremura.
— Dar e atât de micuţ…
— Ştiu. Iar legea care face păcatele părinţilor să cadă asupra copiilor e cumplită. Singurul lucru bun la care mă pot gândi este că, dacă un bărbat are în el măcar o fărâmă de bună-cuviinţă, se va ţine departe de ispite amintindu-şi că urmaşii îi vor purta povara greşelilor. Acum să vorbim despre ceva mai plăcut. Ai primit vreo scrisoare de la mătuşa Polly?
Conversaţia, schimbată pe neaşteptate, şi-a urmat cursul cu veselie până la ora culcării. Nimeni nu a mai adus vorba despre Philip; dar o liinţă mică şi lăsată în prada uitării, lipsită de prieteni şi suferind pentru păcatele altora, i-a vizitat Pollyannei în acea noapte visele.

CAPITOLUL III

O nenorocire nu vine niciodată singură

Fiecare mamă, oricât de ageri i-ar fi ochii, află în cele din urmă lucruri de neînchipuit despre copiii ei. Pollyanna veghease fără încetare asupra Celui Mic încă din clipa naşterii şi, cu toate acestea, rămânea uneori mută de uimire la vederea unor purtări de care ar fi putut să jure că nu avea să dea dovadă vreodată. A avut parte de o asemenea surpriză neplăcută în dimineaţa unei zile grele, când Jimmy îşi chemase un prieten la cină, un tânăr pe nume Lindsay, proaspăt sosit în oraş şi atât de sfios încât, lăsat în voia lui, ar fi rămas singur pe vecie.
Pollyanna o ajuta pe Nancy să pregătească desertul, când un cor de voci ascuţite i-a ajuns la auz.
— E rândul tău, James cel Mic, a strigat Jack Horner din mijlocul tărăboiului. Haide!
Iar Cel Mic a răspuns, bâlbâindu-se puţin, aşa cum făcea când îl cuprindea entuziasmul:
— P-piatra mea n-nu-i destul de mare.

Pollyanna a scăpat telul din mână. în mâna Celui Mic, chiar şi o piatră foarte mică prevestea dezastrul. Nimerea rareori ţinta, fireşte, dar avea darul să lovească totuşi ceva, fie fereastra vecinului, fie un ghiveci cu flori sau o sticlă cu lapte. Ieşind în fugă pe veranda din spatele casei, Pollyanna a dat cu ochii de un grup de băieţi strânşi în jurul Celui Mic, care ochea, ridicând braţul deasupra capului. I-a urmărit privirea şi i-a găsit ţinta, un pisoi flămând şi nefericit, care-şi spăla faţa sub un tufiş de trandafiri din grădina doamnei McGill cu acea dragoste pentru curăţenie pe care neamul pisicesc o posedă cu prisosinţă mai mult decât oricine pe lumea aceasta, chiar şi decât oamenii.

îndeobşte, Pollyanna nu dădea multă însemnătate năzbâtiilor Celui Mic. Dacă îl prindea cu o minciună nu se mira prea tare, căci văzuse că până şi adulţii mai măsluiau uneori adevărul ca să scape din încurcături. Se aştepta chiar să nu i se supună de fiecare dată, căci dorinţa de a-şi îndeplini voia e adânc sădită în firea omului. Dar nu şi-ar fi închipuit nici măcar o clipă că micuţii ei ar fi putut da dovadă de cruzime.

Cel Mic se străduise zadarnic, căci o mână l-a prins de braţ şi l-a tras înapoi. A scăpat piatra dintre degetele înţepenite şi, răsucindu-se, a întâlnit privirea cea mai mustrătoare de care avusese parte vreodată.

— James cel Mic, a spus Pollyanna cu un glas care se potrivea privirii. Intră în casă şi urcă-te în pat.

Era o pedeapsă cumplită. După cum îi mărturisise odată lui Jimmy, Pollyanna era încredinţată că James cel Mic ar fi ales să primească o chelfă- neală în fiecare oră dacă, astfel, ar fi scăpat de ameninţarea unei zile întregi petrecute în pat, chiar şi atunci când putea să-şi ţină de urât cu nişte jucării. Cel Mic nu izbucnea cu uşurinţă în plâns; dar, când a primit verdictul de temut, s-a împotrivit, strigând printre lacrimi:

— Mamă, nu mă pune să fac asta! O să fiu cuminte.

— Fă ce-ţi spun eu, James cel Mic. Şi, dacă nu mă asculţi pe dată, ai să rămâi toată ziua în pat.

Scoţând nişte hohote care dovedeau o suferinţă groaznică, Cel Mic a pornit înspre casă, dar Jack Horner i-a sărit în apărare.

— E pisica nimănui, doamnă Pendleton. Adică – nu-i decât o pisică de pe maidan.

— Şi crezi că aşa vi se poate ierta cruzimea, Jack? Mi-e ruşine de voi.

Băieţii au schimbat priviri pline de înţeles şi s-au împrăştiat, încurcaţi, în timp ce, la umbra tufişului de trandafiri, pisoiul sfrijit s-a spălat ferit de orice primejdii.

Oricât de grea i-ar fi fost ziua, Pollyanna nu s-a putut împiedica să nu se gândească la neajunsul pe care Cel Mic şi-l dăduse singur în vi-

Ir.ig. Nu plănuia să-şi destăinuie grijile de faţă di oaspetele, dar purtarea neobişnuit de supusa .1 Celui Mic a trezit pe loc bănuieli şi, odată ce micuţii au mers la culcare, Jimmy a întrebat:

— Ce ispravă a mai făcut Cel Mic?

Pollyanna l-a lămurit fără veselia care însoţea îndeobşte o asemenea istorisire şi, văzând câtă însemnătate dădea întâmplării, Jimmy a încercat să o mângâie.

— Păi, dragă, nu pune prea mult la inimă, lireşte că toţi băieţeii se poartă ca nişte sălbatici, ilar cei mai mulţi se cuminţesc după o vreme.

— N-aş spune că Cel Mic se poartă ca un sălbatic, a protestat Pollyanna. De cele mai multe ori e foarte prietenos şi înţelegător. Plânge mai curând când se loveşte Judy, decât atunci când se loveşte chiar el. De altfel, a încheiat ea pe neaşteptate, mă învinuiesc doar pe mine pentru ce s-a întâmplat astăzi.

— Chiar aşa? Atunci e de datoria mea să găsesc o pedeapsă potrivită.

Pollyanna nu a izbutit să-i zâmbească.

— Celui Mic nici nu i-ar fi trecut prin minte să facă una ca asta dacă s-ar fi împrietenit cu animalele. Fireşte că le-a învăţat numele jucân- du-se şi a aflat câte ceva despre obiceiurile lor din poveşti, dar nu s-a apropiat niciodată de ele, ca să ştie că şi ele sunt fiinţe care simt, iubesc şi suferă. Pisoiul acela nefericit a fost doar o ţintă mai demnă de interes decât sticlele cu lapte. Dar, dacă ar fi avut vreodată grijă de un pisoi, l-ar fi cuprins mila pentru sărmanul animal rătăcit.

— Poate că ar fi vrut să-l ia de suflet, a adăugat Jimmy.

— Tot ce se poate. Eu o scoteam din minţi pe mătuşa Polly, fără doar şi poate, aducând acasă tot felul de animale hoinare. Nu-i mereu uşor, dar mai bine aşa, decât să le facă rău.

Apoi Pollyanna s-a întors spăşită către oaspete.

— Vai, domnule Lindsay, iertaţi-ne cuvântarea aceasta lungă despre creşterea copiilor.

— Am găsit-o deosebit de interesantă, a răspuns tânărul, cu zâmbetul lui sfios. Un lucru e sigur, doamnă Pendleton. Nimic nu-i trezeşte mai multă bucurie unui băieţel decât tovărăşia unui câine. Am avut şi eu anii lui şi ştiu.

S-a întâmplat că, a doua zi, Pollyanna a avut parte de o împrejurare minunată ca să dea glas noilor sale învăţături. Căci Jack Homer îi povestise mamei cu de-amănuntul despre ruşinea Celui Mic şi, la una din adunările pe care Jimmy le numea în glumă „Sindrofia mamelor", doamna Warner a adus cu părere de rău vorba despre întâmplare. La urma urmei, Jack era cu câţiva ani mai mare decât Cel Mic şi până şi mama lui înţelegea că el fusese de vină.

— Cât de nesimţitori sunt băieţii! a strigat ea.

— Cred că e mai cu seamă vina noastră, a protestat Pollyanna şi a pornit să-şi lămurească gândurile, după cum făcuse cu o seară înainte, dar, de această dată, fără să primească prea mult sprijin.

— Vai, draga mea! s-a împotrivit doamna Warner. Nu ştii că pisicile şi câinii aduc tot felul de microbi în casă? Ne luptăm din greu să-i ţinem pe copii sănătoşi chiar şi fără ei.

— Păi, nu ştiu cum i-am putea feri de microbi, dacă nu îi dezinfectăm şi nu îi închidem undeva ermetic, a declarat Pollyanna. Cât timp aerul e plin de ei, de ce ne-am teme că pe un pisoi se mai află câţiva?

— Dar ne dau atâtea bătăi de cap! a obiectat o tânără doamnă respectabilă pe nume Wilkins.

Doamna Wilkins avea un singur copil, o fetiţă aproape îngrijorător de cuviincioasă, care nu părea să se apropie de jucării decât ca să le ia în mână şi să le aşeze la locul lor. Cum doamna Wilkins nu pierdea niciun prilej să se laude cu hărnicia fetei în casă, Pollyanna s-a întrebat de ce protesta cu atâta hotărâre împotriva oricărui lucru care avea de-a face cu munca.

— Partea cea mai rea, a vorbit tărăgănat doamna Hunt, e că animalele astea mor prea repede şi le frâng inima copiilor. Din câte ştiu eu, le aduc mai mult necaz decât bucurie.

Pollyanna nu s-a mirat să afle că animalele familiei Hunt aveau viată scurtă. In casa lor, ora mesei nu rămânea niciodată aceeaşi sau ajungea să fie uitată cu desăvârşire, mulţumită mai cu seamă faptului că unul sau altul dintre tinerii Hunt ronţăia mereu câte ceva. Ceasul odihnei întârzia şi el până cine ştie când şi nu o dată Pollyanna se trezise din primul somn adânc al nopţii la auzul vocilor pătrunzătoare ale copiilor Hunt, care încă nu plecaseră la culcare. Era lesne de înţeles că, venind vorba de fiinţe care nu-şi puteau da glas nevoilor, asemenea deprinderi fără nicio noimă duceau la moarte timpurie. Şi astfel, cu toate că lipsa de popularitate a propunerii ei o uimise, Pollyanna nu şi-a abandonat hotărârea.

Jimmy, la rândul lui, nu găsea planului vreun neajuns.

Copiii nu aveau doar să se bucure peste măsură, ci şi, după cum spusese Pollyanna, să înveţe că animalele aveau şi ele nevoie de blândeţe. Şi astfel, într-o după-amiază, ajungând în preajma unui magazin de animale cu nişte căţeluşi hârjonindu-se într-o vitrină, în timp ce, în cealaltă, o cuşcă de maimuţe atrăgea gloata obişnuită de gură-cască, Jimmy şi-a spus că acela era locul pe care îl căutase fără măcar să-şi dea seama. Cum terminase munca din acea zi, a intrat.

Magazinul s-a dovedit năucitor de zgomotos. Maimuţele sporovăiau fără contenire, întărin- du-şi spusele cu câte un ţipăt ascuţit; câţiva câini din spate lătrau supăraţi; iar un papagal cenuşiu cu ochi răutăcioşi îşi aducea obolul zarvei din jur. Jimmy s-a oprit lângă colivie.

— Ce papagal frumos! a spus el cu băgare de seamă.

Ptiu, drace! a strigat papagalul şi a început • .ii râdă pe înfundate, hârâind ca un bătrân gâr- l'ovit de ani.

Apoi a trecut, pe neaşteptate, la plânsetul unui nou-născut.

Proprietarul a venit mai aproape, văzându-i interesul, dar Jimmy a clătinat din cap.

— Am trei copii, a explicat el, şi casa e deja plină de tărăboi.

Proprietarul i-a priceput impasul. I-a dat de înţeles că micuţii s-ar bucura să primească o maimuţă; dar, cu toate că Jimmy nu se îndoia câtuşi de puţin de asta, ştia că până şi îngăduinţa Pollyannei avea graniţe. Peştii erau prea neghiobi. îl ispiteau unii dintre iepuri, dar vremea rece nu era departe şi a hotărât că un animal de casă le va aduce mai multă plăcere copiilor. O veveriţă cenuşie aproape că i-a primit votul, dar, în timp ce îi negocia preţul, şi-a sprijinit întâmplător mâna de cuşcă, iar veveriţa l-a muşcat fără să stea pe gânduri. Jimmy şi-a înfăşurat degetul sângerând în batistă şi a mers mai departe. în- tr-una din ferestrele din spate, într-o colivie îngustă de lemn, un

canar mic şi galben cânta din răsputeri şi, de la prima privire, Jimmy a ştiut că găsise ce căuta.

— Eşti pasărea potrivită pentru Pollyanna, i-a spus el canarului. Dacă s-ar îmbrăca în pene şi cineva ar închide-o într-o colivie, aşa s-ar purta şi ea.

Apoi a întrebat de preţ, iar proprietarul, văzând că se hotărâse, a adăugat un dolar preţului pe care l-ar fi cerut dacă Jimmy ar fi părut nesigur.

Jimmy a cerut să-i fie mutat canarul din colivia de lemn într-una care strălucea ca aurul şi avea stinghii numeroase, apoi a plecat cu pachetul în braţe, închipuindu-şi deja entuziasmul copiilor la vederea lui.

Dar aşteptările i-au fost dezminţite, ca să nu spunem mai mult, căci altceva le stârnise copiilor bucuria şi nu el, după cum crezuse pe drept. Judy i-a descoperit cea dintâi sosirea şi s-a grăbit să-i deschidă uşa înainte să vâre cheia în broască.

— Tăticule, a chiuit ea, făcând piruete în jurul lui ca o balerină. Ia ghici ce am primit. Ghici!

Cel Mic a ieşit în goană din bucătărie.

— Da, am primit ceva, tăticule. Nu-i un bebeluş nou, a adăugat el, de parcă ar fi vrut să-şi ferească tatăl de o posibilă dezamăgire. Ghici ce-i!

Pollyanna a sosit la faţa locului, împiedicân- du**-1** să le răspundă rugăminţii.

— Ce devreme te-ai întors, dragă! a exclamat ea, apoi, când privirea i-a căzut asupra pachetului urât: Vai, Jimmy, ce-i asta?

— Mă bucur că s-a gândit cineva să mă întrebe, a spus Jimmy pe un ton ofensat. Copiii nici măcar n-au băgat de seamă. Ce se întâmplă cu ei?

— Nu vezi cât sunt de fericiţi?

— Nu, nu văd. De ce sunt atât de fericiţi?

— Nu-i spune, mamă, a strigat Cel Mic. Tăticul trebuie să ghicească ce am primit.

— Un boa-constrictor.

Hohotele de râs care i-au răspuns vorbelor lipsite de haz au fost de ajuns să întărească încrederea lui Jimmy în propriul umor. Cu toate că nu mai auzise vreodată de boa-constrictori, Judy .1 râs cu tot atâta poftă ca şi ceilalţi.

— Ce caraghios e tăticul, a declarat ea cu un .ier de superioritate, să dea asemenea nume neobişnuit unei pisicuţe drăguţe.

— Ei, haide! Acum i-ai spus, a bolborosit Cel Mic cu dezgust.

— Ba nu! Aşa-i, mămico?

— Sst! N-are nicio importanţă. Ce credeţi că ne-a adus tăticul în pachetul acela ciudat?

Copiii au început care mai de care să ghicească. Uitând cu totul de propria surpriză, s-au aventurat în tot soiul de presupuneri, până când un ciripit plăcut răsunând dindărătul învelişului cafeniu l-a îndemnat pe Cel Mic să spună că în pachet se afla un pui de găină. Şi, găsind că răspunsul se apropia îndeajuns de realitate, Jimmy a rupt hârtia şi a scos la lumină canarul, care şedea pe stinghia cea mai de sus, cu capul lăsat pe o parte.

— L-am cumpărat pentru că mi-a amintit de tine, dragă, a explicat Jimmy când copiii s-au domolit îndeajuns cât să se poată face auzit. Juca din răsputeri Jocul Bucuriei, micuţul. Măi să fie! Ce-i asta? a strigat el la vederea unui pisoi rotofei cu pete albe şi negre.

Urmând instinctul fără greş al felinelor care se văd în centrul atenţiei, pisoiul s-a oprit în mijlocul covorului şi s-a uitat la ei cu seninătate. Jimmy şi Pollyanna au schimbat o privire plină de înţeles.

— Gând la gând cu bucurie, a citat Pollyanna. Spălătoreasă mi-a făcut rost de el de la o prietenă. E isteţ pentru un pui de numai şase săptămâni.

Pisoiul, de parcă ar fi vrut să-şi dovedească agerimea, a început să se spele, frecându-şi urechea atât de temeinic,

încât Pollyanna i-a atras de îndată luarea-aminte Celui Mic.
In timp ce priveau cu admiraţie animalul, s-a auzit clopoţelul de la uşă. Un curier le-a înmânat o ladă cu şipci prinse în cuie pe capac şi i-a arătat lui Jimmy unde să semneze.
— Dar ce-i asta? a strigat Pollyanna, măsurând lada bănuitoare din ochi.
— Nu ştiu, dar orice ar fi, e pentru dumneavoastră – doamna James Pendleton, strada Elsinore.
— E ceva viu, a strigat Cel Mic, trăgând cu ochiul printre şipci.
— Grozav! Ceva viu, a scandat Judy, apucân- du-se iarăşi de piruete.
Pisoiul nu le împărtăşea entuziasmul. Şi-a arcuit dintr-odată spinarea şi, fără veste, coada i s-a înfoiat ca un evantai, spre disperarea lui Judy.
— Mămico, dacă sare în aer ca balonul meu? Intre timp, Jimmy se descotorosise de curier şi a smuls una dintre şipci fără să stea pe gânduri. A aruncat o singură privire înăuntru şi s-a întors plin de disperare către Pollyanna.
— E un căţeluş, pe legea mea!
— Jimmy! a icnit Pollyanna.
— Şi o scrisoare pentru tine. Nu recunosc caligrafia.
Jimmy i-a aruncat soţiei biletul, iar ea l-a sfâşiat cu nerăbdare şi s-a uitat mai întâi la semnătură.
— Franklin Lindsay, a citit ea. Păi – e domnul I .indsay pe care l-ai invitat deunăzi la cină.
— Frank Lindsay! Pentru numele lui Dumnezeu!
Pollyanna a început să citească scrisoarea cu glas tare, în timp ce copiii se îmbulzeau să vadă nou-venitul mai îndeaproape, iar pisoiul scuipa fără încetare, ducând mai departe duşmănia întregului neam pisicesc pentru câinii de pretutindeni.
„Draga mea doamnă Pendleton,
Convingerile cărora le-aţi dat glas acum două seri mi-au

trezit un interes profund şi doresc să vă sprijin planurile cât îmi stă în puteri, aşadar mi-am luat libertatea de a vă trimite un pui de buldog francez. încă nu e prea arătos, dar cu timpul va deveni un câine pe cinste. îi veţi primi genealogia în curând prin poştă. Nu am nicio îndoială că micuţii se vor bucura de prietenia lui, când mai creşte.

Cu cele mai calde salutări,

Al dumneavoastră, sincer,

Franklin Lindsay."

Jimmy a cules căţelul de pe jos şi l-a examinat din toate părţile. Avea blana neagră şi lucioasă, un chip care-ţi stârnea râsul, urechi mari, ochi imenşi, un nas prea mic ca să poată fi pomenit şi o gură care se arcuia într-un zâmbet veşnic peste falca de jos ieşită în afară. Veselia a triumfat asupra groazei ascunse a Pollyannei, făcând-o să izbucnească în hohote de râs.

— Arată întocmai ca domnul Jiggs.

— Că bine zici! a lăudat-o Jimmy. Jiggs să-i rămână numele.

Căţelul descoperise pisoiul şi îşi făcuse cunoscute simţămintele printr-un sunet nostim şi piţigăiat, vrând, fără doar şi poate, să latre, iar pisoiul i-a plătit cu încă o scuipătură. Pollyanna şi-a plecat capul pe genunchi, în culmea râsului.

— Ce familie fericită! a gemut ea, ştergându-se la ochi. Pisica o să mănânce canarul dacă nu stăm cu ochii în patru, iar câinele o să muşte pisica, iar eu voi pedepsi câinele – parcă ar fi casa pe care a construit-o Jack[2].

Era limpede că Judy nutrea oarecare neîncredere faţă de noul membru al familiei. S-a apropiat de mama ei, apucând-o de mânecă.

— Cred că n-o să stau pe lângă el, a şoptit ea, ca să nu-i dau răceală.

---

2 *Casa pe care a construit-o Jack,* **poezie pentru copii din literatura populară engleză din secolul al XVIII-lea** *(n. trad.).*

— Mamă, a cugetat Cel Mic cu privirea gânditoare aţintită asupra căţeluşului cu blană lucioasă, mamă, de câte animale e nevoie ca să facem o menajerie?

CAPITOLUL IV

Cum să-ti educi familia

Dintre cele trei adăugiri la familia Pendleton, numai Jiggs le-a pricinuit supărări. Canarul, pe care copiii, fără să le pese dacă ţinea sau nu de genul femeiesc, îl botezaseră Bucle de Aur[3], după o eroină mult iubită, s-a arătat de la bun început întruchiparea tuturor virtuţilor casnice. Dimineaţa se bălăcea cu entuziasm, îşi mânca micul dejun cu poftă şi, în restul zilei, îşi cânta fericirea cu asemenea triluri melodioase şi unduitoare, încât Pollyanna se vedea nevoită să-şi folosească întreaga stăpânire de sine ca să nu se oprească din treburi şi să-l asculte cu toată lua- rea-aminte. Când în casă se cerea linişte, iar cineva îi acoperea colivia cu un prosop, Bucle de Aur înţelegea aluzia şi, urcându-se pe stinghie, îşi vâra căpşorul sub aripă şi prindea noi puteri după un somn bun. Nu le împovăra cu nimic munca, în afara celor câteva minute destinate îngrijirii lui dimineaţa şi, uneori, a nevoii de a mătura covorul, în urma atacurilor lui mult prea îndârjite asupra farfuriei cu seminţe.

Pisoiul s-a dovedit şi el lipsit de cusur. Cel Mic îl botezase Sindbad, după alt personaj îndrăgit, dar toţi îl strigau Sin, ceea ce i se părea Pollyannei nedrept, ţinând seama de virtuţile lui rare[4]. Deşi intrase în familie la vârsta fragedă de şase săptămâni, se supunea instinctiv unor reguli pe care multe animale le învaţă doar după un timp îndelungat de instrucţie sau poate niciodată.

— Merge la uşă şi miaună, cuviincios ca un om, i-a spus Nancy Pollyannei. Şi când e gata să se întoarcă, urcă

---

3 *Bucle de Aur şi cei trei urşi,* **basm popular englezesc** *(ti. trad.).*

4 *Sin* **= păcat (eng.)** *(n. trad.).*

scările şi miaună până îi deschid uşa. Păi, când creşte mare, m-aş mira să nu aibă mai multă judecată decât unele familii dimprejur, chiar aşa, chiar aşa.

Dar Jiggs era o cu totul altă poveste. Părea să nu fi moştenit de la strămoşi nici cea mai slabă urmă de înclinare către normele lumii civilizate. Când se vedea pedepsit pentru fărădelegi prea ruşinoase ca să fie puse în scris, schelălăia ascuţit şi apoi, sub pretextul că stăpâna lui se jucase doar, ducând gluma puţin prea departe, o prindea de mână şi se prefăcea că o muşcă, dând nebuneşte din coadă. Nu se mai sătura să-şi încerce dinţii în orice lucruşor îndeajuns de trainic cât să merite osteneala. Cărţile îl fermecau şi, ca un adevărat bibliofil, le iubea de dragul lor, nu pentru ce scria în ele. încălţămintea îi oferea o tentaţie greu de refuzat, iar Pollyanna, mereu in căutarea unui dar de Crăciun pentru Jimmy, .1 găsit pe neaşteptate răspuns dând, într-o zi, peste papucii de anul trecut, roşi până la talpă.

(..iloşii lăsaţi pe coridor erau târâţi şi ascunşi în il osul pernelor de la divan sau sub patul din camera de oaspeţi. Hainele copiilor, care atârnau îngrijit pe spătarele scaunelor în timpul nopţii, se făceau nevăzute cu multă pricepere înainte să le vină vremea de a fi îmbrăcate. Până şi prins în toiul unor asemenea fapte infame, Jiggs nu arăta nici urmă de ruşine; ba chiar, mai mult decât o dată, Pollyanna s-a văzut nevoită să îl hăituias- că pe scări, cu ciorapul Celui Mic sau cu salopeta lui Judy fâlfâindu-i pe spinare ca un drapel.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu, îngădui una ca asta? a cerut să ştie corul mamelor din vecini când, cu tot atât de mult haz cât şi indignare, Pollyanna le-a istorisit ultima jignire pe care Jiggs o adusese bunei-cuviinţe.

— Se va sfârşi în curând, le-a reamintit Pollyanna. Căţeluşii trec repede de vârsta ştrengăriilor.

Fireşte că Jiggs ne face numai greutăţi şi ne-a costat o

avere să înlocuim toate lucrurile pe care le-a ros, dar, în acelaşi timp, îl iubim atât de mult, încât nici eu, nici Cel Mic nu ne-am afla consolare dacă ar păţi ceva rău.

— N-aş putea lua asupra mea povara unui câine, a declarat doamna Wilkins. Nu-mi văd capul de treburi chiar şi aşa, iar soţul meu spune deseori că nu ştie cum izbutesc să duc totul la bun sfârşit.

Pollyanna s-a întrebat dacă domnul Wilkins era unul dintre acei bărbaţi care iau drept bun tot ce aud din gura nevestelor, sau dacă spusele lui doar prevesteau o carieră strălucită în diplomaţie.

O tânără doamnă severă pe nume Griggs a intrat apoi în vorbă, afirmând cu hotărâre:

— Nimic nu m-ar putea convinge să ţin un câine în casă. Mama a auzit povestindu-se despre un câine care i-a muşcat stăpânului, un băieţel, întreg nasul. L-a nenorocit pe viaţă.

Pe chip i se citea satisfacţia unui argument de necontestat, iar Pollyanna s-a simţit îndemnată să protesteze.

— Am cunoscut un bărbat care obişnuia să-şi bată nevasta în fiecare sâmbătă seară, dar nu m-a împiedicat să mă căsătoresc, la rândul meu.

Doamna Griggs a privit-o cu indiferenţă.

— De ce te-ar fi împiedicat? a întrebat ea.

Era atât de limpede că nu-i pricepuse vorbele şi că nimic pe lume nu avea să o lămurească, încât Pollyanna a nesocotit imboldul de a-i mai da vreun răspuns. Iar în acea seară, doamna Griggs i-a spus soţului ei că, deşi doamna Pendleton părea o femeie cumsecade, obişnuia să facă tot felul de comentarii ciudate, care, de fapt, nu aveau niciun înţeles.

Părerea Pollyannei, menită numai pentru auzul lui Jimmy, nu era cu mult mai măgulitoare.

— Doamna Griggs e o femeie lipsită de ori- < <• urmă

de haz. Mă tem că îmi plac fiinţele mai poznaşe.

— Ca Jiggs, a adăugat Jimmy pe bună drepta- !r, căci Jiggs fusese neobişnuit de poznaş întrea- ga zi.

Unul dintre prosoapele pentru vase ale lui N.incy dispăruse fără urmă, iar Nancy nu avea nicio îndoială în privinţa făptaşului. Pe coperta unei cărţi împrumutate apăruse un model în relief, iar acum se vedeau nevoiţi să o înlocuiască înainte de a o înapoia. Apoi, când Jiggs, căznindu-se să îngroape un biscuit în perna de la canapea, ajunsese cu ghearele până la umplutura de fulgi, au izbutit în cele din urmă să scape de viscolul din holul de la intrare după un ceas de muncă grea. Ostenit după o hârjoneală pe cinste, se încolăcise acum lângă Cel Mic, cu ochi visători şi plini de adoraţie, iar atât băiatul, cât şi câinele păreau să radieze mulţumire.

Pollyanna privea tabloul cu satisfacţie. Fără îndoială, Cel Mic îşi însuşea lecţia pe care ea dorise să o înveţe. Câinele, un amestec atât de încântător de vioiciune şi de iubire, ocupa deja un loc ridicol de mare în inima lui. Pollyanna tresărise de uimire când Cel Mic îl pomenise pentru prima oară pe Jiggs la rugăciunea de seară, îndată după bebeluş şi înainte de mătuşa Polly şi de Nancy. Dar s-a întrebat dacă nu cumva copilul avea dreptate, şi vorbele de împotrivire i s-au stins pe buze. Cui ar fi putut să se roage pentru un căţel zburdalnic şi cu blana moale care, oricâte năstruşnicii ar fi făcut, era iubirea întruchipată, dacă nu Lui, Celui ce poartă de grijă întregii lumi?

Pollyanna credea că şi ea, asemenea copiilor, învăţase ceva de la Jiggs.

— Cred că toţi cei care cresc un copil ar trebui să crească, pe lângă el, un căţeluş, i-a spus ea lui Jimmy, iar apoi, în loc să facă atâta tărăboi pentru năzbâtiile copiilor, să înţeleagă că, asemenea trecerii anotimpurilor, aşa e orânduită lumea.

Jimmy părea să îi dea pe deplin dreptate. Şi poate că toţi

cei pe care un asemenea subiect îi interesa numai în teorie încuviinţau, la rândul lor. Dar răbdarea lui Jimmy avea să fie pusă în curând la încercare, mai mult decât şi-ar fi închipuit vreodată.

In dimineaţa următoare, de îndată ce a bătut ora şapte, Pollyanna şi-a deşteptat soţul. Ea era în picioare de o jumătate de oră şi se îmbrăcase.

—Jimmy! Jimmy, trezeşte-te! Nu, nu te întoarce pe partea cealaltă, căci ai să adormi la loc. Şi e vremea să te scoli.

— Hm! Bine, bine! a răspuns Jimmy toropit, iar Pollyanna l-a scuturat din nou, să se încredinţeze că nu vorbea prin somn şi s-a grăbit să liniştească bebeluşul care plângea din răsputeri. După un minut sau două, Jimmy a izgonit orice urmă de moleşeală în cada plină cu apă rece cu care îşi începea îndeobşte ziua.

Când a traversat coridorul, cu pielea fumi- < and după ce se ştersese zdravăn cu prosopul, a «Icscoperit că, în lipsa lui, cineva încuiase uşa de
l.i dormitor. întreaga familie Pendleton obişnuia di» acum să pună năzbâtiile pe seama lui Jiggs, ur rolul de ţap ispăşitor i se potrivea de minune, căci primea toate învinuirile cu inima uşoară.

I >ar nu Jiggs întorsese cheia în broască, fireşte. Şi, dacă Jiggs nu era făptaşul, se înţelegea de la ane că vina cădea în seama Celui Mic.

— James cel Mic! a strigat Jimmy cu năduful pe care i**-1** iertăm unui om bătând la uşa propriei i .1 mere, îmbrăcat doar în halat şi papuci şi grăbit să prindă trenul care pleacă în puţin mai mult de
0 oră. James cel Mic, deschide uşa mai repede!

I-a răspuns un chicotit înfundat, arătând că (el Mic se distra pe cinste, dar înţelesese totodată că adulţii nu ştiau să se bucure de o glumă luină. Cheia a zăngănit în broască, iar Jimmy a apăsat pe clanţă, fără nicio izbândă.

—James cel Mic, a strigat el, cu nerăbdare cres- eândă şi cu fiori de frig trecându-i pe şira spină-

1 ii, încetează cu prostiile şi descuie uşa acum, pe loc! Mă grăbesc.

Cheia a zdrăngănit din nou, iar Jimmy a apăsat pe clanţă cu toată puterea. Auzindu-i vocea ridicată, Pollyanna a lăsat bebeluşul în grija lui |udy şi i-a alergat în ajutor.

— Cheia aceea nu merge aşa cum ar trebui, a spus ea. Cum de i-a trecut prin minte să o întoarcă în broască? Aşteaptă, Jimmy, nu**-1** speria, altfel n-are să mai descuie niciodată uşa.

Cu o veselie amăgitoare în glas, Pollyanna a strigat îndrumări prin gaura cheii. Părea că Cel Mic se străduia să le urmeze întocmai, dar, cum nu izbutea, îl cuprindea teama.

— Când pun mâna pe ştrengarul ăsta mic, a bombănit Jimmy, am să-i dau o lecţie pe care n-o să o uite prea curând.

Pollyanna înţelegea pe deplin că Jimmy, ca orice bărbat care aşteaptă, în halat şi papuci, să îşi termine toaleta de dimineaţă, nu avea poftă de ciondăneală, dar nu s-a putut împiedica să îl dojenească.

— La urma urmei, nu a vrut să te supere. A încuiat uşa în glumă. Nu ştia că va fi atât de greu să o descuie.

— E vremea să înveţe că faptele lui pot avea consecinţe, a declarat Jimmy mânios.

Avea nervii întinşi. Timpul trecea în zbor. Ora plecării se apropia la fel de nemilos ca destinul, iar toate hainele se găseau de cealaltă parte a unei uşi încuiate. în acea clipă, Jimmy n-ar fi şovăit să îl ia pe Cel Mic pe genunchi şi să îi tragă o chelfăneală.

Şi atunci Cel Mic s-a pierdut cu firea. A început să plângă, iar lacrimile i-au răpit tot curajul. A suspinat din greu, gândindu-se că era cu putinţă să-şi petreacă întreaga viaţă în spatele uşii care îl despărţea de familie. Apoi

Pollyannei i-a venit o idee strălucită.

îi cerem să scoată cheia din broască şi să o .irunce pe fereastră. Apoi descuiem din partea aceasta. Cum de nu ne-am gândit mai înainte?

Dar fie Cel Mic se lăsase cuprins de panică, fie îndoise cheia, încercând cu disperare să o întoar- > .1 Era cu neputinţă să o scoată din broască, în-

/V

tocmai cum era cu neputinţă să descuie. In zadar încerca mama lui să îl aline, în zadar îi dădea îndrumări limpezi. Plângea tot mai zgomotos, până când Pollyanna nu s-a mai făcut auzită în mijlocul zarvei.

— Şi-a pierdut capul cu totul, i-a spus ea lui limmy. Nu ne mai putem bizui pe el pentru nimic. Cum ai să mai intri acum în cameră?

— Dacă aş avea haine pe mine m-aş urca în .irţar şi aş intra prin fereastra de la răsărit. Dar nu pot să mă caţăr în copaci la ora asta purtând doar un halat de baie.

Spusele lui nu lăsau loc de sfadă. Pollyanna şi-a încreţit fruntea, încercând să găsească o dezlegare.

— Nu cred că paltonul ţi-ar fi de mai mult folos.

— Câtuşi de puţin, a spus Jimmy sumbru.

— Atunci dau o fugă până la familia Hunt şi întreb dacă putem împrumuta o pereche de pantaloni de la domnul Hunt. Am să le cer nişte pantaloni vechi.

— Va trebui să le ceri şi o pereche de bretele, a spus Jimmy. Hunt e cam de două ori mai gros decât mine. Pantalonii lui n-ar sta pe mine nici măcar o clipă.

Vorbea cu o asemenea dezaprobare, încât Pol- lyanna a şovăit.

— Crezi că ar fi mai bine să nu merg?

— Nu pot spune că îmi place ideea. Dacă am fi locuit aici de ani buni, lucrurile ar fi stat altfel. Dar n-am întâlnit neobrăzare mai mare decât nişte străini umblând prin cartier în căutarea unor pantaloni de împrumutat.

—James cel Mic, a strigat Pollyanna prin gaura cheii, te rog să nu mai plângi, dragul meu. Tăticul o să deschidă uşa curând.

Vaietele Celui Mic nu dădeau semn să contenească ca urmare a promisiunii ei îndrăzneţe, iar Pollyanna s-a întors scoasă din minţi către soţul ei.

— Nu pot să gândesc când îl aud plângând aşa.

— Păi, unul dintre noi va fi nevoit să gândească, a declarat Jimmy cu supărare în glas. Trebuie să ajung la muncă până la urmă.

— Atunci mă duc să împrumut pantalonii domnului Hunt. I-am împrumutat şi eu doamnei Hunt tot felul de lucruri.

Pollyanna a început să coboare scările, dar, pe a treia treaptă, s-a oprit şi s-a întors.

—Jimmy, nu mi-a trecut prin minte până acum, dar am pus costumul tău de seară într-un cufăr, în magazie. Vrei pantalonii aceia, mai degrabă?

Jimmy a suspinat zgomotos.

— Nu m-aş urca în copac purtându-i. Poate că nici în zece ani nu-mi va da mâna să cumpăr un costum nou. Dar m-as îmbrăca mai curând cu

»

l'.mtalonii mei, chit că ajung praf şi pulbere, de- «.ii cu pantalonii unui vecin pe care abia îl cunosc din vedere.

I’ollyanna a alergat în magazie şi, cinci minute mai târziu, Jimmy s-a văzut echipat pentru i .iţărare. Purta o pereche de pantaloni de seară,

I mpurii de baie şi un palton de primăvară încheia I până la bărbie ca să ascundă lipsa cămăşii. Kugându-se ca vecinii să fie prea absorbiţi de I >i egătirile pentru micul dejun ca să bage de seamă, Jimmy s-a îndreptat către arţarul de pe latura casei. Crengile cele mai de jos se înălţau cam la cinci metri deasupra pământului, iar Jimmy, străduindu-se să nu se gândească la pantaloni, a pus în

faptă o veche deprindere din copilărie şi s-a căţărat pe trunchi. A izbutit în cele din urmă să ajungă la crengi şi să se ridice într-o crăcană. Apoi s-a târât fără prea multă bătaie de cap pe ramura dinspre fereastra de răsărit a dormitorului, s-a prins de pervaz şi s-a strecurat înăuntru.

A străbătut încăperea dintr-un salt. Cheia era îndoită în asemenea măsură, încât nu a izbutit decât după câteva minute bune să o întoarcă în broască, şi nu era de mirare că îl încurcase într-atât pe Cel Mic. După ce a descuiat uşa, Jimmy s-a întors către împricinat.

Hohotele Celui Mic încetaseră de îndată ce tatăl lui se ivise la fereastră. Acum stătea lângă pat, cu chipul pătat de lacrimi şi străbătut de sentimente potrivnice. Deşi nu se mai vedea nevoit să-şi petreacă restul zilelor la închisoare, uşurarea se contopea cu teama pentru ce avea să urmeze. Avea ochii umflaţi de plâns şi arunca spre tatăl lui priviri temătoare.

Jimmy, privind omuleţul din faţa lui de parcă alunei l-ar fi văzut pentru prima oară, a înţeles pe de-a-ntregul cât de mic era, iar cuvintele Pol- lyannei, care la început îi sporiseră supărarea, au căpătat acum noimă. Nu rămânea îndoială că până şi cea mai neînsemnată nesupunere, până şi cea mai neînsemnată dovadă de cruzime sau de răutate cuprindea mai multă vinovăţie decât fapta care îl tulburase şi îl stânjenise într-atât. Cu toate acestea, ştiind că legea ţine deseori seama de urmări şi nu de motive, Cel Mic tremura, aşteptându-şi pedeapsa.

Băieţelului i s-a tăiat răsuflarea când o mână i s-a lăsat pe umăr. Apoi, pe neaşteptate, tatăl lui l-a ridicat în braţe şi privirile li s-au întâlnit, ca de la bărbat la bărbat.

—Ascultă, fiule, a spus Jimmy. E mult mai uşor să dai de bucluc decât să scapi din el. Când îţi trece prin cap să faci un lucru, gândeşte-te mai întâi dacă poţi să îl şi desfaci.

Jimmy nu putea şti cât de adânc se întipărise lecţia în mintea Celui Mic. Dar uşurarea care îl copleşise văzând că

nu avea să primească nimic mai mult decât o dojană era mai presus de orice îndoială. Braţele Celui Mic i-au înconjurat grumazul într-o îmbrăţişare strânsă, iar inima lui bătea ritmuri de recunoştinţă. Amintindu-şi «.1 işi jurase să îi dea o lecţie de îndată ce avea să I 'imă mâna pe el, Jimmy a simţit înţepătura unui regret sănătos care îi e de folos oricărui părinte i .md şi când.

Nu rămăsese timp pentru altceva. Jimmy l-a l.isat jos pe Cel Mic şi s-a îmbrăcat mai repede i a oricând. Şi, cu toate că şi-a băut cafeaua în pi- * ¡oare şi a alergat preţ de două străzi ca să prindă I renul, nu se simţea pe de-a-ntregul nemulţumit de începutul acelei zile. Era mare lucru să vadă c u propria educaţie progresa alături de a Celui Mic şi a lui Jiggs.

CAPITOLUL V

Pollyanna se odihneşte în acea toamnă, domnul şi doamna John Pendleton au rămas neobişnuit de mult timp în reşedinţa lor de vară din Vermont, dar, de îndată ce s-au întors în oraş, au venit să petreacă sfârşitul săptămânii cu Jimmy şi Pollyanna. Se bucurau nespus să-i aibă pe tineri aproape şi, astfel, erau foarte uşor de mulţumit. Le plăcea casa şi lăudau cartierul. Nu le venea să creadă cât de mult crescuseră copiii în lipsa lor. Până şi Jiggs le trezea o admiraţie profundă.

Singurul lucru din întreaga gospodărie faţă de care unchiul John şi mătuşa Ruth păreau să dea semne de nemulţumire era Pollyanna însăşi. Susţineau amândoi că Pollyanna arăta istovită, palidă şi slabă şi că avea nevoie de odihnă netulburată. Pollyanna le-a explicat că mutarea îi pusese la grea încercare, însă acum, când totul se terminase cu bine, se odihnea pe zi ce trece; protestele ei erau primite cu vădită neîncredere.

— înţeleg, Pollyanna, a spus mătuşa Ruth. Nu ţi-ai pierdut vechile obiceiuri, dar până şi Jocul Bucuriei poate întrece uneori măsura.

Mătuşă Ruth, a strigat Pollyanna din tot su- I li-Iul, în ultima vreme nici nu mi-a mai trecut l>i ni minte să mă joc. Totul e minunat şi nimic nu mi mai poate aduce întristare.

Mătuşa Ruth se uita la ea cu dragoste, dar, în .11 rlaşi timp, cu acel aer inconfundabil de supe- 11< mtate cu care mulţi îi întâmpină pe cei care se i Icciară mulţumiţi de viaţă şi de întreaga lume.

Ceea ce spui tu nu are nicio însemnătate,

I'(illyanna, căci văd cu ochii mei cât eşti de osteni- l.v Ai nevoie de odihnă şi trebuie să te odihneşti de îndată.

Dacă mătuşa Ruth şi-ar fi păstrat părerea numai pentru urechile Pollyannei, lucrurile s-ar fi mărginit la un schimb de vorbe. Dar, spre disperarea Pollyannei, şi-a îndreptat armele către

I immy. Ori de câte ori rămâneau între patru ochi

II repeta, cu o voce şoptită care nu prevestea ni- mic bun, că îşi făcea griji pentru Pollyanna. Oare nu era în stare să vadă că sărmanul copil era stors de puteri? Nu trebuia să se lase înşelat de obiceiul ei de a lua lucrurile aşa cum simt. Iar Jimmy s-a lăsat pe dată molipsit de temerile mătuşii lui şi s-a arătat gata să pună piciorul în prag.

Spre marea uimire a Pollyannei, au plănuit totul fără să-i ceară măcar un sfat. Mătuşa Ruth a lăsat de înţeles că fata în casă, pe care o avusese în slujbă pe timpul iernii greu de uitat petrecute de Pollyanna în Boston şi pe care nu pregeta să o mai cheme la nevoie, s-ar bucura să îi dea o mână de ajutor lui Nancy timp de o săptămână, în lipsa ei. Şi i-ar fi supărat nespus să afle că Pol- lyanna, căreia îi purtau atâta dragoste, s-a întristat văzând cât de uşor se puteau lipsi de ea. Pentru prima oară de luni de zile, s-a văzut nevoită să joace din toate puterile Jocul Bucuriei.

\

— Ar trebui să mă bucur că Jimmy pune binele meu

înaintea propriilor dorinţe. Fireşte că îi va fi tare dor de mine, chiar dacă Mary e un model de perfecţiune. Şi ce frumos din partea mătuşii Ruth să mă cheme în vizită... Mă întreb dacă există prieteni mai devotaţi pe lumea aceasta.

Şi, atingând punctul culminant, Pollyanna şi-a şters o lacrimă, ceea ce arăta, poate, că părerea mătuşii Ruth nu era cu totul greşită.

Familia Pendleton s-a întors luni în Boston şi, duminica următoare, modelul de perfecţiune le-a apărut la uşă, ca micuţii să se poată obişnui cu ea înainte de plecarea mamei lor. Spre uşurarea Pollyannei, toţi au primit-o fără zarvă, ceea ce prevestea numai lucruri bune pentru săptămâna care avea să vină. Jiggs, din nefericire, părea să aibă un dinte împotriva lui Mary şi o lătra ori de câte ori se apropia de el. Şi, cu toate că îl dojenea, Pollyanna se bucura în sinea ei că măcar un membru al familiei nu se mulţumea cu Mary drept înlocuitor.

Luni dimineaţa, Pollyanna a mers cu Jimmy în oraş. Cel Mic şi Judy stăteau cu nasurile turtite îndărătul ferestrei şi o priveau plecând, iar

N.mcy ridicase bebeluşul în braţe şi îi legăna pal- iii.i durdulie în semn de rămas-bun. Pollyanna a Hui urat din mână către ei, toată numai zâmbet, i| >oi şi-a îndreptat cu hotărâre privirea înainte şi .1 mers tăcută alături de soţul ei.

— Doar nu plângi? a mustrat-o Jimmy. Fetiţă < 11 agă, fii înţeleaptă.

— Da, ştiu, Jimmy, a spus Pollyanna cu vocea tremurândă şi lacrimile şiroindu-i pe obraji, în timp *«r* buzele i se arcuiau într-un zâmbet larg. Fireşte t .ii o neghiobie, dar mă bucur că sufăr părăsin- dii-i chiar şi pentru o săptămână. Gândeşte-te cât . le minunat va fi să mă întorc acasă.

Maşina şi unchiul John o aşteptau în gara din boston şi au dus-o de acolo în goană, după un rămas-bun pe care oamenii cinici l-ar fi socotit îndestulător pentru o despărţire de un an. Dar, ilupă ce şi-a suflat de mai multe ori nasul şi a dat i îteva răspunsuri oarecum lipsite de însemnă- Mte la întrebările unchiului John despre sănătatea copiilor, Pollyanna a început să se bucure de ce vedea în jur. Maşina elegantă, cu o crizantemă mare şi galbenă în suportul pentru flori, era o încântare. La vederea oraşului care o găzduise vreme de opt luni, o străbăteau fiori de bucurie, îşi când, în cele din urmă, maşina s-a oprit în faţa casei în care fosta doamnă Carew o primise fără nicio tragere de inimă, Pollyanna a gonit pe scări cu o veselie aproape copilărească.

De această dată, mătuşa Ruth a întâmpinat-o cu tandreţe.

— Mă bucur atât de mult că ai venit, copil scump! O săptămână de odihnă îţi va fi de mare folos. De fapt, arăţi mai bine de pe acum.

Pollyanna a ocolit subiectul neplăcut.

— Ce casă frumoasă ai! A trecut atât de mult timp, încât va trebui să mă obişnuiesc din nou cu ea.

Mătuşa Ruth i-a răspuns cu un zâmbet distrat, care dădea de înţeles că gândurile îi erau în altă parte.

— N-ai vrea să mănânci, Pollyanna? Ai pornit devreme de acasă.

— Nu, n-aş putea să mănânc nicio îmbucătură înainte de prânz.

— Atunci ia-o uşurel până la zece şi jumătate. Apoi Mark ne va duce la club. In fiecare dimineaţă de luni avem o conferinţă despre ce se mai petrece în lume. Ţi-ar plăcea să o asculţi, nu-i aşa, dragă?

— Ah, grozav de mult, mătuşă Ruth, a răspuns Pollyanna cu entuziasm neprefăcut.

Ştia prea bine că se rupsese de lume, cufundată fiind în cu totul altfel de întâmplări: cel mai nou dinte al bebeluşului, o spuzeală pe pieptul lui Judy, ultima fărădelege a lui Jiggs.

— M-aş bucura să ascult conferinţa, a declarat ea.

— De la club vom merge să prânzim la hotel. Fac parte dintr-o organizaţie care ajută mamele rămase să îşi crească singure copiii şi, o dată pe lună, ne strângem la prânz şi ascultăm darea de seamă m timp ce mâncăm. Mai câştigăm timp, ştii.

— Da, înţeleg, a încuviinţat din cap Pollyanna,

< l.ir nu s-a putut împiedica să-şi spună în sinea ri că o dare de seamă înţesată cu poveşti înfiorătoare despre familii căzute pradă foametei avea

H. irul de a-i strica apetitul oricui.

— O să fie foarte interesant, a adăugat ea repe- • le, de parcă şi-ar fi cerut iertare pentru gândul nespus.

— Durează numai o oră. Avem timp să ne odih- uim puţin înainte de serata doamnei Ingraham. I’.irticipă un grup de femei încântătoare şi rafinate, iar o poetă din Canada ne va citi din opera ei. Cunoşti de fiecare dată oameni interesanţi la i toamna Ingraham.

Pollyanna, care se temea că garderoba pe care şi-o

adusese nu se ridica la înălţimea seratei i toamnei Ingraham, a răsuflat uşurată. Era greu de crezut că nişte femei interesante, cărora le plăcea poezia, aveau să strâmbe din nas văzân- itu-i hainele.

Ziua a trecut aşa cum plănuise mătuşa Ruth. I’ollyanna a ascultat cu plăcere conferinţa, care a tratat îndeosebi politica europeană. Era o uşurare să-şi îndrepte gândurile de la Jiggs către statele balcanice. Prânzul s-a dovedit captivant, deşi, cufundată în darea de seamă, ar fi putut mânca orice fără să-i simtă gustul. Nu au scăpat prea devreme, căci mai multe doamne au dorit să se consulte cu mătuşa Ruth în privinţa lucrărilor ce aveau să urmeze, iar Pollyanna le-a ascultat absorbită conversaţia.

Au ajuns acasă la ora două şi jumătate, iar camerista, ajutându-le să îşi scoată paltoanele, le-a înştiinţat că domnul Pendleton făcuse rost de bilete la teatru. Mătuşa Ruth a zâmbit mulţumită.

— Nu am adus vorba despre asta pentru că nu voiam să te dezamăgesc, dragă. Nu am găsit bilete sâmbătă, dar furnizorul nostru era încrezător că le va putea cumpăra de la cineva. Piesa aceasta, „Mareea", e una dintre cele mai lăudate atracţii ale sezonului.

— Minunat, mătuşă Ruth. Mă simt ca şi cum aş fi prinsă într-o vâltoare frenetică.

— Va trebui să plecăm pe la trei şi jumătate, a spus mătuşa Ruth, uitându-se la ceas. Poeta va citi puţin după ora patru, iar când termină, se va servi ceaiul. Mă tem că nu ai timp să te culci, Pollyanna.

— Fireşte că nu, a încuviinţat Pollyanna. Şi, pe deasupra, nici nu am nevoie. Nu sunt obosită nici măcar puţin.

De altfel, abia a găsit timp să-i telefoneze lui Jimmy după ce s-a îmbrăcat pentru serată.

— Voiam numai să-ţi spun că te iubesc şi că alerg de la o petrecere la alta de parcă aş fi Sin învârtindu-se după

coadă.

— Bună treabă, a spus Jimmy cu mulţumire. Ţine-o tot aşa.

— Sună-mă mâine, dis-de-dimineaţă, Jimmy. Vreau să ştiu cum s-a descurcat bebeluşul. E prima noapte când…

— Ah, o să fie bine, i-a tăiat Jimmy vorba în grabă. Să te distrezi şi să nu-ţi faci nicio grijă.

Mătuşa Ruth a strigat-o de pe coridor şi nu a mai rămas vreme pentru altceva. Pollyanna a mers la doamna Ingraham, unde s-a bucurat de lectura poetei din Canada şi a întâlnit atât de multe prietene interesante ale mătuşii Ruth, încât numele şi feţele lor se amestecau ca un joc de cuvinte încrucişate. A luat cina cu pofta de mâncare ştirbită de ceaiul şi prăjiturile doamnei In- graham şi, de îndată ce s-a ridicat de la masă, a trebuit să-şi tragă pe ea singura rochie de seară pe care şi-o adusese şi să plece la teatru. Piesa i-a plăcut, deşi, spre sfârşit, o copleşise un asemenea somn, încât s-a văzut nevoită să clipească des ca să-şi poată ţine ochii deschişi. S-au oprit la hotel pentru o gustare cu totul fără rost, apoi, când şi-a lăsat capul pe pernă puţin după ora unu, era prea obosită ca să se întrebe dacă bebeluşul avea nevoie de ea sau dacă îi ducea dorul.

Pollyanna crezuse, cu nevinovăţie, că avusese parte de o zi neobişnuită, dar curând a priceput că mătuşa Ruth îşi petrecea astfel întreg timpul. A doua zi a fost asemenea, cu toate că, de data aceasta, au ascultat o conferinţă instructivă despre o carte nou apărută. Au prânzit cu una dintre prietenele mătuşii Ruth, apoi au luat parte la un recital de cântece din Scandinavia, ţinut de o tânără atrăgătoare în costum popular. După-amiaza târziu s-au oprit la clubul de artă, unde tocmai avea loc o recepţie în cinstea unei celebrităţi aflate în trecere şi au ajuns acasă tocmai la timp ca să se îmbrace pentru cină, un eveniment mai formal decât de obicei, căci invitase- ră caţiva oaspeţi. In acea seară, osteneala a împiedicat-o să adoarmă cu

uşurinţă.

Pollyanna a înţeles cu uimire că femeile de felul mătuşii Ruth dădeau dovadă de multă tărie. Le interesau toate activităţile culturale, toate iniţiativele filantropice. Pe lângă femeile acestea, care trăiau cu un ochi pe ceas şi treceau fără nicio milă de la o activitate la alta, viaţa Pollyannei părea plină de tihnă. Se întreba cât de încăpătoare le era mintea, căci puteau păstra toate veştile pe care le strângeau într-o zi, rânduite şi etichetate cum se cuvine. Bănuia că, în ceea ce o privea, domnea deja harababura.

Dar ce era mai rău avea să sosească. A treia zi, la micul dejun, mătuşa Ruth a întrebat-o, ca din întâmplare:

— De altfel, Pollyanna, cât de bine te pricepi la bridge?

Pollyanna s-a uitat la ea cu ochii mari.

— Nu te gândeşti cumva la Jimmy, mătuşă Ruth[5]?

Bridge, copil drag. Ştii să joci?

I ’ollyanna a râs fără griji.

N-am întâlnit încă omul care să joace mai prost decât mine.

I)acă îşi închipuia că era un subiect demn de glumă, aşteptările i-au fost înşelate. Atât mătuşa Kuth, cât şi unchiul John o priveau de parcă ar fi i<• cunoscut că nu ştie să scrie şi să citească.

— Va trebui să găsim timp ca să te instruim puţin, astăzi, a spus mătuşa Ruth. Mâine eşti invitată la două petreceri cu jocuri de cărţi.

— Două petreceri cu jocuri de cărţi! a repetat I’ollyanna.

O pereche de urechi agere i-ar fi putut auzi • .paima din glas.

— Un prânz însoţit de o partidă de cărţi la iloamna Cunningham, iar seara se întruneşte clubul de bridge. Una dintre doamne e plecată din oraş şi poţi să-i iei locul.

---

5 **Joc de cuvinte în engleză: bridge are şi înţelesul de pod, referitor la meseria lui Jimmy** *(n. trad.).*

Văzând că se aşteptau ca prilejul să o bucure şi să o măgulească, Pollyanna a spus cu glas slab:

— Dar, mătuşă Ruth, nu ar fi mai bine să invite pe cineva care ştie să joace?

Mătuşa Ruth nu părea să-i împărtăşească părerea.

— Niciodată nu e prea târziu să înveţi, a remarcat ea, pe bună dreptate. Eşti îndeajuns de isteaţă şi, dacă te concentrezi la joc, cu ajutorul nostru, ar trebui să te descurci de minune.

Nu le-a fost uşor să găsească vreme ca să se ocupe de educaţia Pollyannei în acea privinţă. Era limpede că trebuia să renunţe la ceva şi, după lungi discuţii, au hotărât să se lipsească de plăcerea unei vizite la o expoziţie privată de artă, în acea seară. Pollyanna era încântată, pe ascuns. Nu se putea împotrivi ispitei unei seri de odihnă, acasă. L-a anunţat pe Jimmy, cu puţin înainte ca el să plece la gară, că avea să se bucure de o seară liberă.

Pollyanna avea păreri de modă veche în ceea ce privea jocul de cărţi. II credea doar o simplă plăcere, menită să facă timpul să treacă mai uşor şi fără prea multă bătaie de cap. Seara în care unchiul John şi mătuşa Ruth au încercat să-i îmbunătăţească jocul a lămurit-o pe deplin. Pollyanna a încercat să însufleţească atmosfera cu monologuri vesele între două manşe[6]. Le povestea câteva isprăvi ale copiilor, când mătuşa Ruth i-a curmat vorba cu blândeţe.

^ »

— în locul tău, dragă, aş încerca să rămân cu mintea la joc. Dacă îţi pierzi firul gândurilor, vei greşi mai mult decât de obicei.

Domolită, Pollyanna şi-a privit cărţile cu toată luarea-aminte, începând să înţeleagă că seara avea să se petreacă altfel decât îşi închipuise. Jucau, pare-se, nu de plăcere, ci cât se putea de îndârjit. Pollyanna şi-a jucat prima carte pe

---

6 **Manşă = fiecare dintre etapele successive ale unui joc de cărţi** *(n. trad.).*

deplin pătrunsă de importanţa fiecărei mişcări.

Dar nici măcar atunci nu a izbutit să îi mulţumească.

— Vai, Pollyanna, a mustrat-o mătuşa Ruth cu durere în glas. Nu ai început bine. Ştii, unchiul |ohn are dama.

— Chiar aşa, mătuşă Ruth? Dar nu ştiam!

— Ai fi ştiut, dragă, dacă te-ai fi uitat cum au căzut cărţile.

Mătuşa Ruth a purces să o lămurească de ce ii fi trebuit să îşi dea seama că dama de cupă se afla în mâna lui John Pendleton, iar Pollyan- na, ascultând-o, înţelegea din ce în ce mai bine cât de mărginită îi era mintea. Cuvintele mătuşii Kuth păreau uşor de priceput unul câte unul, dar împreună îşi pierdeau orice noimă. A mers la culcare fără să se bucure la gândul întrunirilor de a doua zi.

Petrecerea de după-amiază s-a dovedit însemnată. Pollyanna a fost despărţită pe dată de mătuşa Ruth şi aşezată la masă cu trei femei necunoscute, toate tinere ca si ea. Toate trei i-au fă- ' »

rut o impresie plăcută, iar jocul ar fi amuzat-o dacă nu s-ar fi temut să le piardă respectul din p ricina nepriceperii ei. Dar, prin acel capriciu al sorţii care le dăruieşte începătorilor noroc, a primit cărţi care nu puteau fi învinse. Pollyanna şi partenera ei s-au ridicat de la masă învingătoare, cu un scor impresionant.

însă norocul a părăsit-o apoi. Cele două femei care le aşteptau la următoarea masă se purtau cu o grosolănie care greu şi-ar fi găsit perechea în întreaga adunare. Pentru amândouă, jocul de cărţi nu era o simplă distracţie, nici măcar un interes, ci o pasiune. Jucau la orice oră, în fiecare zi a săptămânii. Mergeau la mare primăvara şi la munte vara nu de dragul priveliştilor, ci pentru noi parteneri de joc. Nu aveau timp să citească, iar femeile din munţi, în colibele lor singuratice, ştiau la fel de multe ca ele despre ceea ce se petrecea în lume. Arta, filosofía şi religia la un loc nu aveau pentru ele mai multă

însemnătate decât un rober[7] câştigat. Deşi una dintre ele era dezagreabil de corpolentă, cu un întreg şir de bărbii duble coborându-i spre piept, iar cealaltă slabă până la înfometare, se asemănau în- tr-un fel straniu.

în răstimpul dintre două jocuri, Pollyanna le-a auzit cu uimire judecând premiile oferite de gazdă şi dând de înţeles că modestia lor nu-i făcea deloc cinste. Gazda în casa căreia jucaseră cu o zi înainte dăduse un exemplu minunat în acea privinţă, dar după-amiaza se dovedise nesatisfăcătoare, căci, în faţa tuturor, acuzaseră câştigătoarea că trişase. Pollyanna, ascultându-le, s-a înroşit până în vârful urechilor de umilinţă.

»

Femeia sfrijită i-a devenit parteneră şi avea obiceiul să tragă aer adânc în piept ori de câte ori Pollyanna deschidea jocul, ceea ce ar fi tulburat până şi un jucător priceput.

I ,a sfârşitul primei manşe, a răbufnit:

— Spune-mi, dacă nu-ţi e cu supărare – sunt • lo.ir curioasă, ştii – de ce ai semnalat treflă, dacă nu puteai câştiga levata[8]?

Pollyanna s-a uitat la ea înspăimântată.

— Am semnalat? N-am făcut-o dinadins.

— Atunci de ce ai jucat şapte înainte de şase?

Pollyanna nici măcar nu îşi amintea să fi făcut una ca asta, dar, dacă femeia sfrijită avea drepta- l<\ pricina nu era greu de ghicit.

— Poate, a răspuns ea şovăind, nu mi-am în- < lupuit că are să schimbe ceva.

Femeia nu a mai scos nicio vorbă, dar suspinul ei spunea limpede: „Doamne Dumnezeule, dă-mi răbdare", iar Pollyanna s-a înroşit din nou, nu atât pentru jocul stângaci,

---

7 **Rober = cele două jocuri din care se compune o partidă de bridge** *(rt. trad.).*

8 **Levată = totalitatea cărţilor pe care unul dintre jucători le poate ridica de pe masă pe baza unei cărţi mai mari sau a unui atu** *(n. trad.).*

cât pentru mojicia partenerei sale.

Fără îndoială, sosise vremea Jocului Bucuriei.

— Până la urmă, şi-a spus ea, mă pot bucura că nu-s nevoită să fac asta prea des.

Gândul a ajutat-o să treacă de încă o manşă. S-a auzit un clinchet de clopoţel, iar Pollyanna şi partenera ei s-au dovedit învinse. Celelalte iloamne au plecat, iar femeia sfrijită şi-a întâmpinat noua parteneră cu bucurie. Pollyanna a pierdut şi acea rundă, însă s-a bucurat să o vadă pe femeia sfrijită mutându-se la următoarea masă. îşi dorea din tot sufletul să nu îi mai iasă în cale, iar dorinţa i s-a îndeplinit. Nimeni altcineva nu inspira grosolănia mercantilă a groaznicei perechi care transformase jocul de cărţi într-un chin, însă Pollyanna nu a izbutit până aproape de sfârşitul după-amiezii să scape de stinghereala pe care i-o pricinuiseră.

Seara a trecut mai plăcut decât după-amiaza, cu oaspeţi mai puţin numeroşi şi aleşi pe sprânceană. Toţi erau dornici să îi facă pe plac tinerei doamne care o striga pe doamna Pendleton

A

„mătuşă Ruth". Insă cărţile au fost împărţite, iar în tăcerea ce a urmat se citea o îndârjire cu totul neprielnică unei petreceri între prieteni. Pollyanna a jucat cum a putut mai bine, ca să nu-i stânjenească pe toţi acei oameni de treabă şi să nu o facă de ruşine pe mătuşa Ruth, dar, cum era prea ostenită ca să tragă folos de pe urma cunoştinţelor ei neîndestulătoare, socotea că partenerii ei, la fel ca şi ea, au răsuflat uşuraţi când a venit vremea să meargă la cină.

Numai când şi-a lăsat capul pe pernă, în aşteptarea somnului, a înţeles cu adevărat cât de grea îi fusese truda. Zece de cupă i-a apărut de îndată înaintea ochilor, de parcă tocmai ce îl jucase. Apoi a văzut că din fiecare inimă îi rânjea câte un drăcuşor, dându-şi ochii peste cap. Unii îi

scoteau chiar şi limba şi, când a întors cartea, sperând să scape, zece de cupă s-a prefăcut în doi de pică, iar feţişoarele negre i-au făcut cu ochiul.

Spre dimineaţă, oboseala i-a învins neliniştea şi .1 i/butit să adoarmă.

Pollyanna nu a mai jucat cărţi, cu toate că mătuşa Kuth o invitase în câteva rânduri. în schimb, au I u'trecut vremea citind, mergând la concerte şi la uimpărături, prânzind cu unchiul John la club şi luând parte la un spectacol de binefacere pentru ()rientul mijlociu. Duminică, Jimmy a venit la cină, apoi a adus-o pe Pollyanna acasă.

Sosirea a fost întocmai cum sperase. Copiii mai mari au scos strigăte de încântare la vederea ei şi au strâns-o în braţe de parcă nu voiau să-i mai dea drumul vreodată. Bebeluşul a gân- gurit. Jiggs a lătrat până a răguşit, apoi, înhăţând mănuşa pe care Pollyanna o pierduse când a luat bebeluşul pe genunchi, s-a ascuns sub divan ca să o roadă în voie. Sin s-a frecat de rochia ei şi a tors, iar cântecul de bun-venit al lui Bucle de Aur s-a făcut auzit deasupra întregii zarve.

— Parcă arăţi mai bine, a spus Jimmy, examinân- d-o critic. Te-ai odihnit cum se cuvine, nu-i aşa?

Pollyanna a şovăit, apoi a izbucnit în râs.

— Crede-mă, Jimmy, că o mamă sleită de puteri, pe care toţi cei din jur o compătimesc, nu munceşte la fel de mult ca femeile de felul mătuşii Kuth, care fac parte dintr-o duzină de cluburi şi de societăţi şi li se pare firesc să citească tot ce merită citit şi să vadă tot ce merită văzut. Dar se spune că schimbările sunt binevenite şi, dacă într-adevăr e aşa, atunci am petrecut o săptămână odihnitoare.

CAPITOLUL VI

Pollyanna primeşte oaspeţi

Pollyanna hotărâse să îşi sărbătorească întoarcerea cu o petrecere pentru copii. în familia Pendleton, petrecerile

copiilor erau lipsite de orice fast. Nici măcar nu încercau să imite tradiţiile adulţilor, cu invitaţii, ornamente şi un meniu complicat. Cel Mic şi Judy îşi chemau prietenii la petrecere fără ceremonie şi se găseau întotdeauna tartine şi prăjituri pentru câţiva oaspeţi neaşteptaţi. Când prilejul o cerea, serveau îngheţată de vanilie şi pandişpan. Iar Pollyanna li se alătura fără aerul de superioritate al adulţilor, ci cu o vioiciune care îi dădea măcar în parte dreptate lui Jimmy când o învinuia că rămăsese copil.

Când s-a sfătuit cu doamna McGill în privinţa cofetarilor din împrejurimi, vecina ei s-a dovedit nespus de curioasă şi, în cele din urmă, s-a invitat singură la petrecere.

— Ţi-aş fi de mare ajutor. Iar copiii au mereu nevoie de cineva care să-i şteargă la nas. îngădu- ie-mi să vin, te rog.

— M-aş bucura să vii, i-a zâmbit Pollyanna. Şi voi avea poate nevoie de mai mult ajutor decât de < »bicei, căci petrecerea va fi mai mare decât plănu- isem. Atât Cel Mic, cât şi Judy au adăugat câteva nume pe listă. Judy ţine morţiş să o invite pe Inez Richards. Spune că-i o fetiţă săracă a cărei mamă <• nevoită să lucreze. M-am mirat, pentru că...

Pollyanna s-a oprit văzând că doamna McGill se apucase strâns de frânghia de rufe, hohotind de râs pe muteşte. Asemenea voioşie se răspândeşte

1.1 fel de uşor ca o molimă, iar Pollyanna a râs şi ea, fără să ştie ce era atât de hazliu.

— *De ce* râzi aşa? a întrebat ea când doamna McGill a gemut în surdină şi şi-a şters lacrimile. Nu înţeleg cum sărăcia vecinilor ar putea fi pricină de veselie.

— Oh, cât îmi doresc să te audă Mildred Richards! a murmurat doamna McGill cu osteneală în glas. Şi cât îmi doresc să fiu şi eu de faţă. inchipuie-ţi numai că lui Judy îi e milă de Inez pentru că mama ei e săracă! Nu sărăcia o împinge pe Mildred în lumea afacerilor, copilul meu, ci dorinţa de a-şi face un nume.

Pollyanna a făcut ochii mari.
— Poate că sunt înceată la minte, dar mă tem că nu înţeleg.
— Corvezile casnice, a explicat doamna McGill, ca şi cum ar fi fost vorbele altcuiva, pârjolesc sufletul până la rădăcină. îndatorirea de căpătâi a unei mame este progresul.
— Cu ce fel de muncă se ocupă la oraş?
— Cred că ţine un mic magazin de suveniruri pe strada Newbury.
— Nu înţeleg cum o asemenea muncă îi înlesneşte progresul mai mult decât creşterea unui copil.
— Pentru că ai principii de modă veche, dragă. O adevărată femeie modernă ar pricepe de îndată. Iar, pe de altă parte, cu toate că Jim Richards se descurcă grozav de bine pentru anii lui, nu cred că i-a dat mâna să-i cumpere haina de blană de o mie de dolari pe care a purtat-o iarna trecută.
Doamna McGill a izbucnit pe neaşteptate în râs.
/V
— îmi place când îţi încreţeşti buza de sus cu dispreţ. Mă temeam să nu fii prea drăguţă, dar acum mi-ai împrăştiat orice îndoială.
îndată după acea conversaţie, Pollyanna i-a dat voie lui Judy să o invite pe Inez la petrecere. Cum mama nu era săracă, Pollyanna înclina să vadă în Inez un copil nefericit, vrednic de compasiunea şi de ajutorul celor miloşi. Cei mai mulţi dintre copii, primind invitaţia, au spus că-şi vor întreba mamele; Inez a acceptat pe loc.
Plănuiseră petrecerea pentru sâmbătă la ora trei, însă cu puţin înainte de două s-a auzit soneria. Nancy s-a grăbit să răspundă, punându-şi din mers un şorţ curat, iar câteva clipe mai târziu a strigat din josul scărilor:
— E o fetiţă, domnişoară Pollyanna. Spune că a venit la petrecere.

Judy, cu o perie îmblânzindu-i părul plin de bucle, a scăpat din mâinile mamei ei şi a fugit pe coridor ca să spioneze pe deasupra balustradei.

— E Inez Richards, a vestit ea bucuroasă. Bună, Inez!

— Bună, i-a răspuns de jos o voce ascuţită, iar I ’ollyanna, venind să-şi recupereze fiica, a dat cu ochii de o fetiţă care şedea ţeapănă pe marginea unui scaun atât de înalt, încât picioarele i se legănau supărător la oarecare distanţă de podea.

Pollyanna nu s-a mirat să o vadă pe Inez sosind cu o oră mai devreme. Mama ei plecase la oraş, ca să-şi facă un nume vânzând ilustrate şi poşete, iar servitoarea căreia i-o lăsase în grijă pe Inez se bucura, fără îndoială, să scape cât mai grabnic de îndatoriri.

—Ajut-o să îşi scoată paltonul, Nancy, a îndrumat-o Pollyanna, şi adu-i un scaun mai mic pe care să stea confortabil.

Apoi i-a vorbit direct musafirei.

— Judy nu e gata încă, dragă. O să coboare de îndată ce se îmbracă.

Copiii întârzie rareori la petreceri. Până la ora trei se aflau cu toţii de faţă, iar Jiggs, care se făcea din ce în ce mai obraznic, prinsese un avânt vecin cu frenezia. Nu era un câine morocănos. încă nu i se trezise instinctul straniu al câinilor mai bătrâni de a judeca fiecare om în parte, ci îi iubea pe toţi, de la stăpâni la poştaş şi de la negustorul de gheaţă până la cel mai zdrenţăros vagabond care ciocănea la usa din dos si cerea de mâncare

9 9

cu glas plângăreţ. Dar pe copii îi adora. Micuţii Pendleton erau zeităţile la altarul cărora Jiggs îşi închinase întregul lui suflet de căţel. Şi, în vreme ce casa se umplea încet cu zeităţi mai mărunte, băieţei zâmbitori şi fetiţe neobişnuit de respectabile, fericirea lui Jiggs a atins delirul. A gonit prin încăperi lătrând fără oprire, smulgând

batiste din mâinile celor mici şi trăgând de capetele fluturând ale cravatelor, până ce nu a mai lăsat în urmă decât vaiete şi distrugere. Pollyanna l-a hăituit şi l-a prins – era prea entuziasmat ca să-i asculte ordinele – şi l-a cărat zbătându-se în bucătărie.

— Nancy, ia-1 pe Jiggs şi încuie-1 în pivniţă. Purtarea lui ne face familia de ruşine.

Jiggs a scos un urlet de tristeţe când s-a văzut în mâinile lui Nancy, înţelegând prea bine că avea să fie izgonit din raiul de ale cărui privilegii se folosise cu aproape la fel de multă nepăsare ca şi un om. Pollyanna s-a grăbit să se întoarcă la petrecere, temându-se că sunetele jalnice de care se făcea vinovat Jiggs aruncaseră o umbră asupra festivităţilor. S-a dovedit, însă, că şi-ar fi putut cruţa temerile, căci vacarmul din camera de zi acoperea aria melancolică a lui Jiggs.

Pollyanna a deschis jocurile fără să aştepte sosirea doamnei McGill. Nouă băieţei aşteptau stingheriţi, zâmbind ştrengăreşte unul către altul şi pândind orice prilej de năzbâtii. Singura ei .1 păr are, după cum aflase cu alte prilejuri, era să nu-i lase nicio clipă fără ceva de făcut, cu destule schimbări încât să le păstreze curiozitatea şi atenţia. Cele zece fetiţe erau, în cea mai mare parte, întruchiparea bunei cuviinţe şi oaspeţi inult mai uşor de ţinut în frâu, dar, uneori, până şi ele radiau atâta zburdălnicie, încât Pollyanna ştia că ar fi fost mai înţelept să nu le piardă din ochi.

Când doamna McGill a trecut pragul, şi-a acoperit urechile în glumă, apoi a prins-o pe Pollyanna de braţ şi a tras-o după ea în sufragerie, unde se putea face auzită fără să ridice glasul.

— Ce femeie remarcabilă! Sub acoperişul tău e o zarvă cumplită, iar tu încă nu dai semne de nebunie.

— N-aş putea face asta în fiecare zi, a recunoscut Pollyanna, dar, când şi când, îmi place. Cred că am, după

cum spune lumea, nervi de oţel. Vai, Jack Homer, opreşte-te!

S-a repezit pe coridor, unde Jack Homer o apucase pe Genevieve Wilkins de bucle şi o mâna strigându-i: Dii!, ceea ce o jignea peste măsură. Genevieve era un copil cu lacrimile mereu gata să curgă şi, înainte ca Pollyanna să-i astâmpere prigonitorul, a izbucnit într-un plâns amarnic. Pollyanna l-a izgonit pe Jack Homer în altă încăpere, iar doamna McGill s-a străduit să o liniştească pe Genevieve cea suferindă, în timp ce petrecerea continua nedomolită.

Când ora gustărilor se apropia, iar Pollyan- na, încinsă şi cu părul ciufulit, socotea că zgomotul făcut de copiii ei i-ar fi fost îndeajuns, s-a auzit soneria. Cum Nancy era ocupată, Pollyan- na a răspuns chemării, aşteptându-se să găsească poştaşul sau vreun negustor de haine vechi. Atunci surprinderea a trezit-o pe loc din toropeală. Cu un strigăt de uimire, a ieşit pe verandă, închizând usa în urma ei.

' >

Pe verandă aştepta un băiat, ţinând în braţe un căţel, care, la vederea Pollyannei, a început să dea vesel din coadă şi i-a zâmbit câineşte. Pe jumătate ascunşi îndărătul căţelului, o pereche de ochi negri o priveau ţintă. Era Philip.

— S-a pierdut, a înştiinţat-o băiatul.

— Jiggs! Câine rău! Unde l-ai găsit?

Jiggs nu era atât de simţitor încât să se lase strivit de o mustrare. Coada lui strâmbă vibra ca o pendulă cu minţile pierdute. A lătrat poruncitor şi şi-a făcut cunoscută voinţa zbătându-se ca să scape din strânsoarea lui Philip. Pollyanna i-a cerut să îi dea drumul.

Philip a slăbit strânsoarea, iar Jiggs şi-a sărbătorit libertatea sărind pe stăpână şi primejduin- du-i rochia de mătase cu labele lui butucănoase de căţeluş. Pollyanna l-a pleznit, cu toate că i-ar fi fost mai lesne să oprească un

uragan, şi a repetat întrebarea:

— Unde l-ai găsit?

— Ah, acolo jos.

Degetul lui Philip a desenat un cerc în aer, nrătând către clopotniţa bisericii episcopale. Pol- lyanna nu ştia dacă Jiggs, scăpat din temniţă cruntă, rămăsese prin împrejurimi sau fugise cu adevărat de acasă când Philip l-a zărit şi l-a prins, hotărât să-şi câştige astfel intrarea la petrecerea unde nu era binevenit.

Cum nu putea primi răspuns la acea întrebare, Pollyanna găsi mai potrivit să-i arate recunoştinţă.

— Hai la uşa din spate, Philip. Ţi-ar plăcea să mănânci nişte îngheţată şi un fursec cu glazură roz?

Era limpede că lui Philip nu-i stătea gândul la lucruri pământeşti. Tânjea după prieteni, nu după îngheţată. Mergând pe urmele Pollyannei, şi-a ciulit urechile la auzul veseliei din casă.

— Sunt o grămadă de copii aici, a spus el.

— Da. Ce gălăgie fac, nu-i aşa?

Nu-i era uşor să-şi păstreze voioşia din glas, căci îl compătimea cu adevărat pe micuţul proscris care tropăia în urma ei.

— Pentru că se joacă. Ştiu un joc grozav. I l-am arătat mai demult unui băieţel şi mi-a zis că s-a distrat pe cinste.

— Vai de mine, a cugetat Pollyanna. Jimmy Pendleton a scăpat de multă bătaie de cap când a hotărât să-l ţinem pe Philip departe de copii, dar m-a lăsat pe mine să mă îngrijesc de asta. Mi-ar plăcea să-l văd cum se descurcă acum.

Laolaltă cu însoţitorii oi, Pollyanna a intrat în bucătărie pe uşa din dos, spre nemăsurata uimire a Iui Nancy, care a scăpat o cratiţă din mână şi a strigat: „Doamne, ai milă!" cu zelul unui întreg cor de enoriaşi la slujba de duminică. Apoi s-a uitat la nou-venitul cu patru picioare, iar ochii aproape că i-au ieşit din orbite.

— Sfinte Dumnezeule, domnişoară Pollyanna, unde ai găsit un câine care-i seamănă lui Jiggs ca două picături de apă?

— E *chiar* Jiggs, Nancy. Cum a scăpat din pivniţă?

— N-a scăpat, domnişoară Pollyanna, căci n-am deschis uşa nici măcar o dată şi prin crăpături n-au loc să treacă nici şoarecii, darmite un câine.

Dar pivniţa s-a dovedit goală şi, încredinţân- du-se în acea privinţă, Nancy şi-a amintit că, în toiul petrecerii, cineva venise să citească contorul de gaz.

— Jiggs s-a strecurat afară pe la spatele meu, a strigat Nancy, consternată de o asemenea perfidie. Vai de mine, cine şi-ar fi închipuit că-i atât de şiret, cu faţa asta de copil nevinovat?!

In timp ce Nancy scotocea pivniţa după Jiggs, Pollyanna deschisese îngheţata înainte de vreme, iar Philip avea acum dinainte o farfurie plină ochi şi un fursec în formă de inimă, decorat cu o minunată glazură roz. Dar mânca fără tragere de inimă, de parcă gândurile i-ar fi rătăcit în altă parte, iar compătimirea a împins-o pe Pol- lyanna să zăbovească atât încât, când s-a alăturat doamnei McGill, sărmana femeie se găsea în pragul leşinului.

— Ah, draga mea, unde ai fost? Băieţii au început să se împingă şi au spart vaza de pe piedestalul din mahon. Iar Genevieve a plâns iarăşi, pentru că a călcat-o cineva pe picior.

Pollyanna a rămas netulburată.

— Genevieve plânge de cel puţin trei ori când îşi petrece aici după-amiaza. Astăzi n-a plâns decât de două ori, ceea ce-i nemaiauzit. Iar vaza n-a costat decât douăzeci şi cinci de cenţi. Am ascuns lucrurile scumpe înainte de petrecere.

A bătut din palme ca să le câştige atenţia.

— Ascultaţi, băieţi şi fetiţe. Vom merge în sufragerie foarte, foarte încet, fără să ne împingem sau să ne înghesuim şi ne vom aşeza pe scaune, de-a lungul pereţilor

şi o să aşteptăm ca să vedem ce se întâmplă.

Oaspeţii au râs în cor la gluma Pollyannei şi .iu râs din nou când Judy a strigat:

— Ştiu ce se întâmplă – îngheţată.

Şi, cu toate că drumul către sufragerie nu s-a .1 semănat în nicio privinţă unei parade militare, copiii s-au bulucit fără răutate şi nici măcar Genevieve nu a găsit pricină de plâns.

Seara târziu, când copiii au mers la culcare, Jimmy s-a prefăcut că descoperă în paginile mondene ale ziarului din Boston o ştire despre festivităţile zilei.

— Ascultă aici, a strigat el. „în această du- pă-amiază, douăzeci de micuţi s-au bucurat de ospitalitatea doamnei James Pendleton, una dintre cele mai fermecătoare gazde din suburbia selectă în care locuieşte începând din luna septembrie. Fiica doamnei Pendleton, cunoscută apropiaţilor drept Judy şi fiul ei, James cel Mic, au primit oaspeţii împreună cu mama lor. Cei de faţă au declarat că au petrecut de minune."

— S-au distrat, într-adevăr, a răspuns Pollyanna mulţumită. A fost atât de frumos, Jimmy! Mi-aş fi dorit să pleci mai devreme de la muncă, să-i poţi vedea şi tu.

Şi, oricât de bine ar fi cunoscut-o, Jimmy nu a băgat de seamă că îşi ţinea entuziasmul în frâu. Cu toată bucuria din suflet, Pollyanna nu putea uita dorinţa pe care o citise în ochii doamnei McGill când îi ajutase pe copii să îşi îmbrace paltoanele. Iar amintirea lui Philip, cu stomacul plin şi inima goală, era şi mai stăruitoare.

CAPITOLUL VII

O întâlnire furtunoasă

Era de la sine înţeles că Pollyanna îşi creştea copiii în spiritul Jocului Bucuriei. De îndată ce au atins vârsta la care puteau să înţeleagă, le-a povestit despre perechea de cârje din butoiaşul misionar şi despre Jocul care pornise chiar atunci. Iar ei i-au primit cu dragă inimă învăţăturile,

căci numai cei care şi-au pierdut sufletul de copil socotesc că înţelepciunea se ascunde în negura tristeţii.

Când zăpada care îmbrăcase pământul în alb la ceas de seară s-a topit până a doua zi sub o ploaie măruntă, iar Cel Mic, care-şi scosese sania din pivniţă, pregătit pentru dimineaţă, a plâns la vederea pământului gol, Judy l-a consolat, spunându-i:

— Dar poţi să te bucuri că mătuşa Sadie îţi trimite costumul de indian, ca să ne scalpezi, pe mine, pe Jiggs şi pe bebeluş.

Cel Mic a găsit planul atât de ispititor, încât a zâmbit printre lacrimi. Iar când Inez Richards

s-a văitat că mama ei lipsea deseori de acasă, Cel Mic a căutat, la rândul lui, să o aline.

— Dacă mama n-ar trebui să plece la muncă, mi-ar da pâine cu gem când mi se face foame. Dar Mary spune că mă ţin de prostii.

Cel Mic a clătinat din cap cu înţelepciune.

— Dar, Inez, dacă mama ta ar sta acasă, nu ţi-ar da voie să vii atât de des pe la noi, aşa că poţi să te bucuri pentru asta.

Pollyanna l-a auzit şi a zâmbit. Era adevărat că, dacă doamna Richards ar fi ştiut cum îşi petrecea fiica sa timpul, de îndată ce se închidea grădiniţa şi până la ora şase, ar fi înţeles că profita de ospitalitatea casei lor. Pollyanna se întreba dacă toate mamele care tânjeau să-şi facă un nume în lumea cea mare îşi predau toate celelalte responsabilităţi în mâinile unui străin oarecare, lipsit de orice îndatorire în acea privinţă.

Tovărăşia lui Inez, între patru şi şase ceasuri pe zi, era o plăcere de care s-ar fi putut lipsi, mai cu seamă că, în lipsa mamei ei, copilul îşi făcea de cap. Servitoarea, pe care doamna Richards o lăsase la cârmă şi cu a cărei pricepere se lăuda atât, era un zbir în ceea ce privea ordinea şi curăţenia, iar pe copii îi privea cu dezaprobare făţişă, socotindu-i întruparea unor forţe ostile celor două zeităti la care se închina. Idealul lui

Mary era o casă veşnic curată şi, în strădania de a-şi

îndeplini visul, o ţinea pe Inez afară cât mai mult cu putinţă.

într-o după-amiază, Pollyanna a auzit-o pe Inez întrebându-1 pe Cel Mic:

— Nancy e cumva mătuşa sau bunica ta?

Cel Mic a cugetat.

— Niciuna, nici alta, a răspuns el în cele din urmă. E doar Nancy.

— Doar nu-i fata în casă?

— Păi… asa as zice.

» »

— Ba nu-i. Fetele în casă nu-i suferă pe copii. Cred că-i un fel de bunică şi îţi dă voie să o strigi Nancy ca să nu creadă lumea că-i bătrână.

Cu toate că Pollyanna s-ar fi bucurat la fel de mult de viaţă chiar şi fără vizitele lui Inez, nu avea inima să întoarcă spatele copilului singuratic. Şi, cum Inez se afla mereu în preajma lui Judy şi a Celui Mic, a găsit de cuviinţă să o educe la fel ca pe copiii ei, stăruind să păstreze buna-cuviinţă şi veselia în jocurile lor şi să-i dea ascultare atât ei, cât şi lui Nancy fără împotrivire. După ce a trimis-o acasă în câteva dăţi pentru că pornise o ceartă sau pentru că îi răspunsese lui Nancy cu obrăznicie, Inez a devenit, dacă nu un model demn de urmat, măcar o răufăcătoare foarte precaută.

— Negreşit, Inez îmi dă tot atât de multă bătaie de cap ca şi Cel Mic, i-a spus Pollyanna lui jimmy. Aş putea la fel de bine să am patru copii în loc de trei, în ceea ce priveşte disciplina.

— Măcar nu trebuie să-i cumpărăm pantofi, a spus Jimmy, care tocmai plătise o factură pentru garderoba întregii familii. Putem fi recunoscători pentru asta.

Pollyanna a înţeles cât de puternice erau prejudecăţile pe care le nutrea împotriva mamei lui Inez de abia în seara când doamna Richards a sosit în vizită, cerându-şi iertare

pentru absenţa soţului său, care avusese de gând să o însoţească, însă afacerile îl reţinuseră în oras. Intâlnind-o

9 9

între patru ochi, s-a văzut dezarmată de o latură plină de farmec a personalităţii doamnei Richards. Era o femeie înaltă şi zveltă, cu priviri arzătoare de fanatic. Se credea nici mai mult, nici mai puţin decât vestitoarea unei noi religii şi, după ce au schimbat câteva banalităţi, conversaţia s-a transformat într-o adevărată propagandă.

— Ah, fireşte că mi-e greu, doamnă Pendleton, să merg în fiecare zi la oraş. Şi încă şi mai greu, pentru că soţul meu nu mă sprijină. Se descurcă bine în afaceri şi nu înţelege că banii pe care-i câştig au, pentru mine, foarte mică însemnătate. Principiul e ceea ce contează.

Pollyanna a şovăit. Nu dorea să o contrazică pe doamna Richards chiar de la prima întâlnire, dar nici nu ştia cum ar putea să-i încuviinţeze spusele. Uitase, însă, că entuziaştii nu cer de la cei cu care stau de vorbă nimic mai mult decât un mârâit, când şi când, şi o privire înzestrată cu

A

oarecare inteligenţă. In timp ce căuta un răspuns potrivit, doamna Richards continua, fără să-i pese că Pollyanna nu scosese încă nicio vorbă.

— Vai, doamnă Pendleton, mă gândesc doar la binele femeilor care trudesc zi de zi, prinse în vâltoarea corvezilor casnice! In Rusia am văzut urmările revoltei împotriva tiraniei şi, dacă femeile ies la luptă, consecinţele vor fi încă şi mai cumplite.

Pollyanna a găsit prilejul de a-i pune o întrebare.

— Dar, în cele din urmă, orice muncă devine o corvoadă; afacerile, în aceeaşi măsură ca gospodăria?

— Cum ai spus?

Era limpede că întrebarea Pollyannei îi curmase celeilalte femei şirul gândurilor şi că doamna Richards

dorea mai cu seamă să dea glas propriilor principii, nu să le audă pe cele ale gazdei sale. Pollyanna şi-a repetat întrebarea, adăugând o lămurire.

— Afacerea dumitale, de pildă. Ai un magazin de suveniruri, nu-i aşa? Fireşte, când soseşte marfa, trebuie despachetată şi aranjată pe rafturi sau în vitrine, iar preţul scris pe fiecare obiect. Apoi, când vin clienţii, le arăţi mai întâi o sumedenie de lucruri pe care nu le vor şi poate, în cele din urmă, găsesc ceva ce le place. Apoi trimiţi facturi şi plăteşti facturi şi stai cu ochii pe îngrijitor ca să-şi facă treaba cum se cuvine şi mai ai încă o mie de treburi de făcut pe care dumneata le cunoşti mai bine decât mine. Mi se par toate nişte corvezi asemenea muncilor zilnice din gospodărie.

— Dar trebuie să recunoşti, a spus doamna Richards, îngroşându-şi vocea, că orizontul unei femei se lărgeşte în contact cu lumea.

Discuţia devenea o controversă în pofida celor mai bune intenţii. Pollyanna a oftat, dar nu a dat înapoi.

— Nu văd cum ţi-ai putea lărgi mai mult orizontul vânzând nişte mărgele unei femei, decât cumpărând carne de pui de la măcelar.

Doamna Richards nu a ţinut seamă de vorbele ei.

— Doamnă Pendleton, a spus ea cu zel, vreme de generaţii întregi bărbaţii s-au străduit să ţină femeile pe o poziţie inferioară lor. E revoltător să te gândeşti câte minţi strălucite s-au irosit măturând, ştergând praful şi pregătind trei mese pe zi. Ce risipă! Cea mai îngrozitoare risipă a vremurilor noastre e talentul investit în ceea ce lumea numeşte muncă de femeie.

— Dar nu trebuie să uităm, i-a amintit Pollyanna cu blândeţe, că ni s-a încredinţat cea mai însemnată muncă dintre toate.

— Vrei să spui, cred, că trebuie să le facem bărbaţilor viaţa mai tihnită. Vor să credem că aceasta e cea mai

însemnată muncă din lume.

— Nu, câtuşi de puţin. Vorbesc despre creşterea copiilor. Să construieşti zgârie-nori nu are la fel de multă importanţă cât, de pildă, să îndrumi paşii unui băieţel către maturitate, nu-i aşa?

In zâmbetul doamnei Richards se citea o umbră supărătoare de superioritate.

— Dar, draga mea doamnă Pendleton, trebuie să recunoşti că rolul mamei în familie are mai puţină importanţă în zilele noastre. Femeile de pe vremuri ţeseau pânza din care croiau «ipoi haine pentru copiii lor şi dărăceau lâna din care le împleteau ciorapii. Nu doar îi îngrijeau când erau bolnavi, ci creşteau şi uscau ierburile din care le fierbeau leacuri. Acum, oameni mai pricepuţi fac toate acestea în locul ei. Până şi povestea dinainte de culcare se transmite la radio. Mama nu mai este nicidecum cineva de care să nu te poţi lipsi.

— Dacă-i adevărat, a ripostat Pollyanna cu voce tăioasă, copiii mei nu au aflat încă şi mă bucur pentru asta.

I-a părut rău din clipa în care cuvintele i-au ieşit pe gură, temându-se că doamna Richards avea să le ia drept jignire; dar, chiar atunci, Cel Mic le-a abătut atenţia strigând din vârful scărilor:

— Mamă, tot nu s-a întors tăticul?

— Nu, James cel Mic; fugi înapoi în pat şi dormi.

— Dar nu pot să dorm fără să-l sărut pe tăticul.

— Am să-i spun să urce la tine în cameră şi să te sărute când se întoarce. Şi, dacă dormi tun, are să te sărute de două ori.

— Pe cuvântul tău? a stăruit Cel Mic, nu ca să arunce vreo umbră de îndoială asupra adevărului spuselor ei ci, după cum Pollyanna ştia prea bine, ca să o facă să înţeleagă însemnătatea promisiunii.

— Pe cuvântul meu, a consimţit Pollyanna şi a zâmbit către musafira ei.

Apoi a văzut că doamna Richards se uita la ea cu o curiozitate nemăsurată, de parcă ar fi examinat un animal dintr-o specie necunoscută. Părea un prilej bun să îndrume discuţia către subiecte mai puţin controversate şi, o vreme, au vorbit despre copiii lor ca două mame obişnuite. Doamna Richards nu i-a mulţumit pentru că îi purta de grijă lui Inez timp de şase zile pe săptămână, iar Pollyanna a râs în sinea ei, ştiind că nu dădea dovadă de nerecunoştinţă, ci doar nu ştia în ce fel îşi petrecea fiica ei după-amiezile. Pollyanna se aşteptase ca doamna Richards să îi displacă pe de-a-ntregul, dar, în schimb, ceva o atrăgea către femeia aceea slabă şi înflăcărată. Ii părea rău pentru ea şi bănuia că doamna Richards o compătimea, la rândul ei, crezând-o un exemplar cumplit de înapoiat al generaţiei lor – pe scurt, o femeie cu idei învechite.

Şi-au strâns călduros mâinile la plecare.

— Sper că te vei alătura clubului nostru, doamnă Pendleton, a spus doamna Richards. Cu trei copii mici care te ţin legată de mâini şi de picioare, meriţi să mai şi petreci uneori.

Pollyanna i-a mulţumit.

— Nu mă îndoiesc că mă voi simţi bine la club, iar oricăreia dintre noi îi foloseşte câte o schimbare. Dar te rog să nu crezi că sunt legată de mâini şi de picioare, căci fac întocmai ce-mi place. Petrec mai bine decât oricine altcineva pe lume.

— Fireşte că e plăcut să simţi că îţi faci datoria.

— Vai, nu! a izbucnit Pollyanna. Nu, nu e deloc aşa, a adăugat ea grăbită, încercând să se facă înţeleasă. Nu aş putea fi nicăieri la fel de fericită ca acasă, lângă copiii mei. Sunt minunaţi şi îi iubesc atât de mult... E atât de frumos să-i vezi crescând şi învăţând să fie generoşi şi sinceri şi un ajutor de nădejde! Până şi atunci când fac pozne sunt grozav de interesanţi şi hazlii, chiar. Uneori simt că

pleznesc dacă nu mă ascund undeva ca să râd.

Doamna Richards s-a uitat la ea cu uimire vădită.

— Păi, a spus ea după o clipă, nu încape îndoială că faci parte dintre femeile menite să crească copii.

A coborât scările cu faţa umbrită de gânduri, întrebându-se, poate, dacă ar putea vreodată vorbi despre magazinul de suveniruri cu acelaşi entuziasm cu care Pollyanna vorbise despre munca ei.

Când Jimmy a sosit acasă, Pollyanna i-a povestit despre promisiunea pe care i-o făcuse Celui Mic şi a mers cu el în camera copiilor, ca să-l vadă aplecându-se şi sărutând pe rând obrajii arşi de soare. Cel Mic s-a trezit şi a privit chipul tatălui său cu iubire, apoi, văzând că mama se afla şi ea în încăpere, s-a ridicat în capul oaselor ca împins de arcuri.

— Mamă, a strigat el, cu mintea lui ageră deja plină de gânduri, mamă, nu-i aşa că ţi-e milă de Dumnezeu, sărmanul?

Pollyanna a tresărit.

— Vai, James cel Mic, ce vrei să spui cu asta?

— Păi, ştii, trebuie să ne fie Tată, dar El nu are un tată al Lui. Şi nici mamă. Nu crezi, a întrebat Cel Mic nerăbdător, că I-ar plăcea mai mult să fie un băieţel?

Apoi, fără să mai aştepte răspuns, Cel Mic s-a aruncat pe pernă şi a adormit de îndată.

CAPITOLUL VIII

Mustrări de conştiinţă

9 9

în familia Pendleton, bucuria Crăciunului se făcea simţită încă de la începutul iernii. înainte să cadă primii fulgi, Cel Mic şi Judy plănuiau daruri cu lipsa de griji a unor milionari. Trebuia să ţină seama de atâţia... De Crăciun, bebeluşul era cel mai însemnat membru al familiei şi se găsea întotdeauna în capul listei. Apoi veneau mama şi tăticul şi mătuşa Polly şi mătuşa Ruth şi unchiul

John şi mătuşa Sadie şi unchiul Jamie şi Nancy şi Jiggs şi Sin şi Bucle de Aur. Şi ar fi adăugat numele tuturor copiilor din vecini, dacă Pollyanna nu s-ar fi străduit din răsputeri să-i împiedice.

Bucle de Aur s-a dovedit uşor de mulţumit. O bucată de zahăr şi o felie de măr, după cum Pollyanna i-a lămurit pe copii, erau pentru el deopotrivă cu un brad frumos împodobit şi o grămadă de cadouri. Sin avea să primească o minge umplută cu iarba mâţelor şi o panglică roşie. Pentru Jiggs, care avea obiceiul nefericit de a creşte văzând cu ochii, puseseră deoparte o zgardă nou-nouţă şi îndeajuns de mare încât să-i lase loc grumazului să se îngroaşe până la capăt. Copiii se lăsaseră fotografiaţi la începutul toamnei, ceea ce le făcuse rost de daruri pentru nenumăraţii unchi si mătusi. S-au sfătuit ore în

» » »

şir cu mama lor, ca să-i găsească tatălui un cadou potrivit. Vorbeau cu tatăl lor zi de zi, în cea mai mare taină, despre ceea ce i-ar aduce bucurie mamei. Iar amândurora li se cerea deseori îndrumare în privinţa celui mai însemnat dar dintre toate: al bebeluşului.

Pollyanna îşi dorea din toată inima ca, de la bun început, sărbătoarea să treacă de graniţele micului lor cerc si să le aducă fericire celor mai

»

puţin norocoşi. S-a îngrijit de asta cu multă băgare de seamă, sperând că va trezi compasiune în inimile celor mici, aşa încât îndemnul să vină chiar de la ei.

I-a spus lui Jimmy că ar fi fost de dorit ca, de Crăciun, să facă o donaţie către Fundaţia Orientu-

' » *9*

lui Mijlociu, iar Cel Mic a ascultat cu luare-amin- te. Văzându-1 numai ochi şi urechi, Pollyanna i-a vorbit despre necazurile pe care asemenea daruri le-ar uşura. Cel Mic nu a avut atunci nimic de spus, dar era limpede că rămăsese

pe gânduri, iar Pollyanna nu se îndoia că urma să se facă în curând auzit. Şi într-adevăr, la ora culcării, atunci când secretele se încredinţează cu mai multă uşurinţă, Cel Mic a întrebat-o de bunăvoie:

— Mamă, ai vrea să le trimit o parte din banii mei de Crăciun fetiţelor şi băieţeilor despre care vorbeai cu tăticul?

Inima Pollyannei s-a umplut de mândrie.

— Dacă fad asta, micuţul meu, a răspuns ea, mângâindu-i părul, mama va fi foarte bucuroasă.

Cel Mic a chibzuit.

— Spuneai că mor de foame, mamă?

— Unii dintre ei, da.

— Păi, cum drumul e atât de lung, poate că mor până primesc banii. Aş vrea să-i dau cuiva mai aproape.

Cu ajutorul spălătoresei, Pollyanna a găsit o familie care întrunea cerinţele sărăciei şi ale apropierii. Spălătoreasă, doamna Todd, era o femeie harnică şi respectabilă, care privea cu cel mai adânc dispreţ către cei care trăiau din mila societăţii. Dar în ceea ce o privea pe vecina ei, o anume doamnă Bunting, părăsită de bărbat şi cu şase copii mici de crescut, dispreţul se contopea cu mila.

— E o femeie amărâtă, coniţă. Dacă n-ar fi fost, ar fi scăpat de netrebnicul 'cela de bărbat înainte să scape el de ea. Dar face tot ce-i stă în puteri şi copiii-s mai bine-crescuţi decât mulţi alţii şi Crăciunul n-o să fie fericit în familia 'ceea dacă nu le dă cineva o mână de ajutor, sărmanii.

întrebările Pollyannei au scos la lumină că familia Bunting număra un băieţel de vârsta Celui Mic şi o fetiţă cu trei luni mai mare decât Judy. S-a dovedit mult mai uşor să trezească interesul copiilor pentru nişte săraci aflaţi atât de aproape. Primele daruri de Crăciun s-au îndreptat către cei doi copii apropiaţi de anii lor. Cel Mic i-a cumpărat băieţelului o maşină de pompieri în miniatură,

iar Judy a cheltuit douăzeci şi cinci de cenţi pe o păpuşă pentru fetiţă.

— Şi poate, în timp ce aşteptăm Crăciunul, le-a spus Pollyanna, găsiţi nişte jucării de care vă puteţi lipsi pentru micuţii Bunting. Am să aşez un coş pe un raft din dulapul de rufe şi, când dăm de câte un lucruşor care le-ar putea înveseli Crăciunul, îl punem acolo.

Planul a mers de minune. A doua zi, Cel Mic a îmbogăţit coşul cu o cutie de cuburi, vestind plin de importanţă că era prea mare ca să se mai joace cu ele, iar Judy şi-a dat obolul cu o ceşcuţă cu toarta spartă şi o fâşie de mătase roz, nu mai mare decât o carte poştală. Pollyanna a pus un costum pe care Cel Mic nu-1 mai îmbrăca şi câteva rochiţe ale lui Judy. Coşul se umplea văzând cu ochii dar, într-o zi, când Pollyanna i-a cercetat conţinutul, vrând să se încredinţeze că micuţii nu adăugaseră vreun lucru fără ştirea ei, a văzut că păpuşa pe care Judy o cumpărase pentru Ma- mie Bunting dispăruse.

Neliniştea Pollyannei nu avea nimic de a face cu preţul păpuşii. Putea fi înlocuită cu uşurinţă, dar gândul că printre tovarăşii de joacă ai copiilor se găsea o fetiţă care nu pregeta să-şi însuşească lucruri după bunul ei plac era, fără îndoială, îngrijorător. Plouase întreaga săptămână. Cel Mic şi Judy îşi petrecuseră aproape tot timpul în casă, cu Inez mereu în preajmă şi cu nenumărate vizite din partea copiilor din vecini. De cel puţin trei ori, în săptămâna care trecuse, Genevieve plecase acasă plângând pentru că primise rolul de elev şi nu de profesor când se jucaseră de-a şcoala, sau pentru că Jack Homer îi spusese că are părul roşu, sau pentru cine ştie ce altă pricină la fel de întemeiată. Tinerii Hunt îi vizitaseră deseori. Printre oaspeţi se aflaseră la fel de mulţi băieţei cât fetiţe, dar Pollyanna nu găsea trebuincios să pună fapta în seama celor dintâi. Nu se îndoia că păpuşa de celuloid, cu burta ei durdulie şi zâmbetul prostesc, era ultimul lucru din lume

care i-ar fi ademenit.

I-a întrebat pe copii dacă dezvăluiseră vreunui prieten secretul darurilor de Crăciun. Se părea că, fără să le pese că mâna stângă avea să ştie milosteniile pe care le făcea dreapta, arătaseră păpuşa şi maşina de pompieri fiecărui copil care le trecuse pragul. însă, cu toate că scoseseră jucăriile la vedere cu nemăsurată mulţumire de sine, nu le îngăduiseră niciodată să le atingă.

— Mamie Bunting o să plângă dacă-i stricăm păpuşica, a spus Judy cu vocea ei cristalină, iar Pollyanna s-a hotărât să înlocuiască jucăria înainte ca dispariţia ei să-i frângă lui Judy inima.

A luat coşul de pe raftul de jos din dulapul cu lenjerie şi l-a aşezat pe raftul cel mai înalt din dulapul din camera ei, înştiinţându-i pe copii că nu aveau voie să îl atingă. în zilele care au urmat, simţea că ar fi trebuit să îşi ceară iertare de la toate fetiţele care îi ieşeau în cale, căci, aproape împotriva propriei voinţe, se uita la ele cu toată luarea-aminte, încercând să ghicească dacă nu cumva se făceau vinovate de furtul păpuşii care urma să-i înfrumuseţeze Crăciunul micuţei Ma-

» »

mie Bunting.

într-o seară, cu o săptămână înainte de Crăciun, Jimmy şi-a lăsat ziarul deoparte şi i-a dat o mână de ajutor Pollyannei să biruiască o jaluzea încăpăţânată. Când s-a întors, a găsit-o pe Judy sprijinindu-se de fotoliu şi privind cu toată luarea-aminte desenul care însoţea o petiţie în favoarea celor mai sărace familii din oraş. Scruta pagina cu atâta înverşunare, încât părea să citească, iar Jimmy, înveselit peste măsură, i-a făcut semn Pollyannei către micuţă. Pollyanna s-a uitat, a zâmbit cu dragoste, apoi a aruncat o privire către ceas.

— Vai de mine, e mai târziu decât credeam! a strigat ea. Judy!

Judy nu s-a mişcat din loc.

—Ai auzit ce ţi-a spus mama, drăguţa mea? E ora culcării.

Judy s-a întors către ea cu o asemenea nefericire pe chip, încât Pollyanna a tresărit.

— Mămico, a întrebat ea cu vocea tremurând, de ce plânge fetiţa asta?

Pollyanna s-a uitat la opera de artă care pricinuise nedumerirea lui Judy. O femeie bolnavă de tuberculoză, judecând după obrajii ei scofâlciţi, şedea pe un scaun şubred, ţinând un bebeluş numai piele şi os la sân. Lângă ea stătea o fetiţă slabă si zdrentăroasă, cu tristetea încovoindu-i tru- pul şi cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

Pollyanna regreta că Judy văzuse desenul. Groaza din ochii ei arăta că nu fusese pregătită să descopere o latură atât de întunecată a vieţii, î-a răspuns cu glas liniştit:

— Fetiţa aceea plânge pentru că e săracă. Dar cineva o va ajuta să se bucure de Crăciun, iar atunci va zâmbi.

— Plânge că vrea o păpuşică?

Pollyanna a găsit prilejul să o aline.

— Fireşte că vrea o păpuşă, ca orice fetiţă. Şi, când va primi una de Ajun, o să fie foarte fericită.

Credea că, la auzul vorbelor ei, Judy avea să-şi recapete voioşia obişnuită, dar a fost dezamăgită când copilul şi-a sărutat tatăl fără umbră de zâmbet şi a urcat scările cufundată în gânduri, de parcă o parte din poverile lumii se sprijineau pe umerii ei micuţi.

In seara aceea, rugăciunile lui Judy păreau să nu mai aibă sfârsit. Cel Mic si-a recitat dorinţele

» > »

în pripă, apoi a sărit în pat şi a adormit, în vreme ce Judy încă nu terminase ce avea de spus. S-a rugat pentru întreaga familie, chiar şi pentru Jiggs, Sin şi Bucle de Aur. S-a rugat pentru fiecare prieten în parte. A început să se roage pentru vecini, hotărâtă, pasămite, să-şi facă datoria

faţă de fiecare dintre ei.

— Nu crezi, dragă, i-a sugerat Pollyanna, gân- dindu-se la hainele păpuşii, care mai aveau nevoie de multe cusături până să fie gata, că ai putea spune: şi binecuvântează-i pe toţi ceilalţi prieteni ai mei?

Judy, cu ochii strâns închişi şi cu mânuţele durdulii împreunate în semn de evlavie, nu a dat niciun semn că ar auzi-o.

— Şi binecuvântează-1 pe domnul Hunt... şi pe Albert Hunt... şi pe Arthur Hunt... şi pe Cornelia Hunt... şi pe Lizabef Hunt... şi pe Sara Hunt... şi pe domnul Wilkins... şi pe doamna Wilkins... şi pe Genevieve Wilkins... şi să nu mai plângă atât de mult... şi pe domnul Hamilton... şi pe doamna Hamilton... şi pe Florence Hamilton... şi pe domnul...

Lista a ajuns în cele din urmă la capăt, în ciuda temerilor Pollyannei că avea să ţină până la miezul nopţii. Apoi, când a sărutat-o pe Judy de noapte bună, două braţe dolofane i-au cuprins grumazul într-o strânsoare de fier.

— Mămico, spune-mi o poveste.

— Vai, draga mea, nu pot. Ştii, trebuie să-l ajut pe Moş Crăciun, are în grijă atât de mulţi copii...

— Vreau să beau nişte apă.

Pollyanna a râs, înţelegând că Judy încerca să mai câştige timp.

— Ai băut înainte să urcăm, dragă. Nu ţi s-a făcut iar sete. Acum încearcă adormi cât mai repede. Poate că o să visezi un brad de Crăciun.

Pollyanna cosea butoniere pe cămaşa de noapte a păpuşii, iar Jimmy îi citea *Poveste de Crăciun*[9] cu glas tare, aşa cum făcea întotdeauna de sărbători, când, dinspre etajul de deasupra, i-a ajuns la ureche un sunet îngrijorător. A lăsat jos cartea ca să asculte.

— Oare e unul dintre copii? a strigat el.

---

9 *A Christmas Carol* **(1943), roman de Charles Dickens** *(n. trad.).*

— Ce s-a întâmplat, Jimmy?

— Parcă plânge cineva în surdină.

Pollyanna a urcat scările în goană. Jimmy nu se înşelase. Judy zăcea în pat, cu lacrimile şiroindu-i pe obrajii bucălaţi, suspinând pe înfundate. Supărările lui Judy erau îndeobşte furtunoase, iar durerea aceea înăbuşită îi dădea mai multă pricină de îngrijorare decât orice izbucnire zgomotoasă.

S-a aplecat cu tandreţe deasupra patului.

— Ce s-a întâmplat, drăguţa mea?

— Mă – mă doare, a suspinat Judy.

— Unde te doare?

— Aici.

Judy şi-a pus mâna pe mijlocul stomacului durduliu şi a început să plângă în hohote.

Pollyanna a plecat să caute punga cu apă caldă.

— Ai mâncat ceva fără să stie mama? a întrebat ea, după ce a făcut ce era de trebuinţă ca să o aline pe micuţa suferindă.

— Nu, mămico, a suspinat Judy.

— Sigur nu a adus vreun copil prăjituri sau bomboane?

— Pe cuvânt, mămico.

— Atunci are să-ţi treacă repede. încearcă să adormi.

Dar, cu toate că punga îi încălzea stomacul şi mâna mamei îi mângâia fruntea, Judy nu s-a oprit din plâns, iar Jimmy a intrat în încăpere, cu neliniştea citindu-i-se pe chip.

— Nu crezi, a întrebat el, coborându-şi grijuliu glasul, că ar fi mai bine să chemăm doctorul?

— Nu pare să aibă febră, a răspuns Pollyanna. Şi cu siguranţă ar fi avut, dacă era ceva grav.

S-a întors către pacienta ei.

— Te simţi mai bine, draga mea?

— Nu, a hohotit Judy, cu o vehemenţă neaşteptată. Mă doare tare de tot.

Pollyanna aproape că i-a dat dreptate lui Jimmy; însă, înainte să-l trimită la telefon ca să cheme doctorul, Judy a prins-o de braţ.

— Mămico, a întrebat ea cu glas jalnic, fetiţa din ziar plânge că i-am luat păpuşica?

Pollyannei i s-a oprit inima în loc. A crezut mai întâi că micuţa delira. Apoi, un alt gând a făcut-o să îl oprească pe Jimmy din drum.

— Despre ce păpuşă vorbeşti?

— Cea pe care am luat-o din coş.

— Unde ai pus-o?

Judy a sărit din pat, lăsând punga de apă caldă să cadă pe podea cu un clipocit de protest. A intrat în camera copiilor, cu părinţii pe urmele ei şi s-a aşezat pe podea în faţa unui cufăr de jucărie, un dar excentric din partea mătuşii Ruth, zăvorât cu ditamai lacătul. A descuiat cufărul, a tras sertarul, a luat din el câteva lucruri şi, în cele din urmă, tocmai de la fund, a scos la iveală un pachet învelit într-o bucată de flanel albastru. S-a dovedit a fi, într-adevăr, păpuşa pe care Ma- mie Bunting urma să o primească de Crăciun.

Timp de o clipă, Pollyanna a amuţit. I se părea o nesăbuinţă să dea prea multă însemnătate fărădelegii lui Judy. Ca Acan, a văzut şi a jinduit; a luat şi a tăinuit. Nimic de mirare. Insă o îngrozea felul în care fetiţa păstrase secretul, nepăsarea ei, căutătura ei nedumerită şi plină de nevinovăţie.

Pollyanna auzise despre copii care primiseră fructul oprit din mâini întinate, fără ca mamele lor să afle vreodată, şi se întrebase întotdeauna cum de fusese cu putinţă. Acum ştia. Oare ce neînţelegere din trecut îi făcea pe copii să-şi apere cu atâta îndârjire secretele? A rămas fără grai, înspăimântată de profunzimea datoriei ei.

Intr-un sfârsit, a vorbit cu multă blândeţe.

9 ' »

— Trebuie să fii mai mărinimoasă, nu-i aşa, draga mea? Căci tu ai multe jucării, iar sărmana Mamie, atât de puţine.

— A plâns că voia păpuşica, a spus Judy fără şovăire.

Pollyanna a înţeles că, pentru Judy, Mamie Bunting cea în came şi oase nu era decât o nălucă, iar copilul care plângea trăia aievea. A însoţit-o pe Judy înapoi în pat şi a ridicat punga cu apă caldă de pe podea.

— Mai ai nevoie de ea?

— Nu mă mai doare, a răspuns Judy şi s-a cuibărit în pături cu un suspin adânc de uşurare.

Jimmy găsea întreaga întâmplare grozav de amuzantă şi râdea pe socoteala Pollyannei, care-şi făcuse atâtea griji. Iar Pollyanna a recunoscut, în cele din urmă, că se bucura de ceea ce se petrecuse.

— Mă bucur, Jimmy, deoarece mi-a arătat că o mamă trebuie să muncească din răsputeri ca să câştige încrederea copiilor ei. Nu e de ajuns să le arăţi dragoste şi înţelegere. Ah, chipul acela de nepătruns! Apoi, a urmat ea, înseninându-se, mă bucur că a mustrat-o conştiinţa fără ca eu să-i fi spus măcar un cuvânt. Nu voia să se dea în vileag, drăguţa de ea!

— Te poţi bucura pentru încă un lucru, a declarat Jimmy solemn. Ştim de ceva timp că iubirea bărbaţilor trece prin stomac, iar acum, mulţumită lui Judy, am aflat că şi conştiinţa tot pe acolo se plimbă.

CAPITOLUL IX

Surprize de Crăciun

Cum Judy îşi uşurase conştiinţa, şi-au continuat veseli pregătirile pentru Crăciun. De Ajun, Jimmy a vizitat familia Bunting cu două coşuri mari şi, la întoarcere, copiii, cărora li se îngăduise să rămână treji dincolo de ora culcării, l-au supus unui interogatoriu bine cunoscut părinţilor de pretutindeni.

— A plâns fetiţa? a deschis Judy represaliile.

— Să plângă! Nici pe departe. Se distra de minune cu

păpuşa cea nouă şi zâmbea până la urechi.

— A plâns odată, a stăruit Judy, în mintea căreia copilul oropsit din ziar căpătase viaţă. A plâns că i-am luat păpuşica.

— Dar băieţelului i-a plăcut maşina de pompieri? a vrut să ştie Cel Mic, la rândul lui.

— Foarte mult. E un băieţel destul de tăcut, dar am văzut că era mulţumit.

— Cum îl cheamă, tăticule?

— Dan, cred.

— E mai mare decât mine sau mai mic?

— Părea cam tot atât de înalt, dar nu la fel de greu.

— L-aş putea doborî dacă ne luăm la trântă?

— Nu ştiu.

— Dar ce crezi? Poţi să-mi spui ce crezi, nu-i aşa, tăticule?

— Cred că te-ar doborî el pe tine.

Cel Mic nu s-a dovedit mulţumit de răspuns.

— Dar, tăticule, a stăruit el, de ce crezi că m-ar doborî?

— Părea să fi avut parte de mai mult antrenament în această privinţă.

— Ce înseamnă antrenament?

Jimmy s-a uitat rugător către Pollyanna, iar ea i-a venit în ajutor, declarând că sosise ora culcării.

— Moş Crăciun trebuie să vă găsească pe toţi dormind tun, le-a amintit ea copiilor.

Cel Mic i-a aruncat o privire atotştiutoare. întâlnise la grădiniţă câţiva tineri dezamăgiţi care, văzându-şi iluziile spulberate, nu-şi găseau liniştea până ce nu le nimiceau şi pe ale celorlalţi. Cel Mic venise acasă nespus de tulburat, iar mama îl consolase şi îl luminase în acelaşi timp, explicându-i în cuvinte potrivite înţelegerii lui că Moş Crăciun era întruchiparea bunăvoinţei şi a dărniciei din preajma sărbătorilor şi că, în timp ce el înaintase îndeajuns în vârstă ca să priceapă la fel de bine ca un bărbat în toată

firea, Ju- dy şi bebeluşul nu erau pregătiţi pentru o asemenea descoperire. Mândria de a se vedea aşezat în rândul adulţilor aproape că l-a despăgubit pe Cel Mic pentru pierderea credinţei în sfântul protector al copilăriei şi, ori de câte ori venea vorba despre Moş Crăciun, ceea ce se întâmpla deseori în ultimele zile, aproape că-i făcea mamei cu ochiul, spre amintirea secretului pe care îl împărţeau.

După ce copiii au încetat să le pună tot felul de întrebări din capul scărilor şi au mers în sfârşit la culcare, Jimmy şi Pollyanna s-au distrat de minune umplând ciorapii cu daruri şi împodobind bradul. In camera de zi se găsea un şemineu. Timp de o săptămână nu-şi putuse îndeplini menirea, căci pe Judy o preocupase mărimea hornului în asemenea măsură încât, dacă focul ar fi fost aprins, s-ar fi prăbuşit fără îndoială în el. Drept fundal pentru pregătirile de Crăciun însă, şemineul nu-şi găsea pereche, iar Pollyanna, admirând ciorapii care atârnau pe cărămizile roşii, l-a întrebat pe Jimmy dacă nu era întocmai ca o carte poştală de Crăciun.

Singurul care ameninţa liniştea serii era Jiggs. Când găsea un pachet învelit în hârtie nu-şi mai găsea astâmpărul, iar acum, înconjurat de atâtea, îşi pierduse cu totul capul. Zburda frenetic prin încăpere, mirosind, lovind cu labele şi, uneori, lătrând. A sărit la şirul de ciorapi, dărâmându-1 pe cel al lui Judy. Le-a tăiat calea stăpânilor de nenumărate ori, făcându-i să se poticnească. însă numai când i-a smuls din mână un fular tricotat pe care mătuşa Polly în trimisese Celui Mic şi a luat-o cu el la goană prin toată casa, Pollyanna a înţeles că dojenile şi poruncile erau zadarnice.

— E atât de tulburat, încât o bătaie n-are să-i fie de niciun folos, i-a spus lui Jimmy. Singurul lucru care ne-a mai rămas de făcut e să-l închidem în pivniţă până mâine dimineaţă.

Dacă Pollyanna ar fi încercat să-şi ducă planul la bun sfârşit, poate că s-ar fi înmuiat înainte să ajungă la uşa pivniţei şi l-ar fi iertat de pedeapsă. însă Jimmy l-a prins de zgardă şi l-a cărat, zbătându-se şi scheunând, pe scări în jos. Jiggs protestase din principiu şi nici măcar nu se aşteptase să fie trimis în exil. Când adevărul a ieşit la iveală, a început să latre sacadat şi poruncitor, trădându-şi indignarea.

Inima Pollyannei s-a topit pe loc.

— Sărmanul de el! Se necăjeşte cumplit atunci când îl lăsăm de o parte.

— Prostii, Pollyanna. Trebuie să-l învăţăm să nu mai fie o pacoste. Ce straniu: eşti îndeajuns de severă cu micuţii, însă, când vine vorba despre Jiggs, uiţi cu totul de disciplină.

— Dar... dar nu vreau să-i trezească pe copii.

— Nu te teme. Dorm de poţi să tai lemne pe ei.

— Să nu trezească vecinii.

— Dacă noi izbutim să-l răbdăm, ar trebui să poată şi ei. Ascultă, Pollyanna: ştii foarte bine că nu-ţi faci griji pentru copii sau pentru vecini. Nu te nelinişteşti decât pentru lighioana aceea răsfăţată din pivniţă. Dar n-o s-o ţină aşa toată noaptea. O să priceapă cât de curând că nici nu ne gândim să-l băgăm în seamă, iar apoi o să se dea bătut si o să se culce.

»

A

Insă Jimmy nu ştia că îndărătnicia lui Jiggs nu avea margini. Ce-i drept, nu lătra neîncetat. Se mai oprea când şi când, apoi, după zece sau cincisprezece minute, izbucnea iarăşi. Ba chiar odată, în timpul nopţii, Jimmy s-a trezit dintr-un somn adânc şi l-a auzit pe Jiggs lătrând cu atâta înverşunare de parcă uşa pivniţei tocmai se închisese în urma lui.

— Nemaivăzută stăruinţă, nu-i aşa? i-a spus Jimmy

Pollyannei, însă nu a primit alt răspuns decât murmurul răsuflării ei regulate.

Jimmy a chicotit cu poftă.

La cel mai mic zgomot venind dinspre leagănul bebeluşului, Pollyanna se ridica de îndată în capul oaselor, însă dormea netulburată de vacarmul care i-ar fi trezit până şi pe aceia pe care, după cum amintise Jimmy mai devreme, ai fi putut tăia lemne. Şi, de parcă i-ar fi fost chiar lui strămoşi, Jimmy s-a întors pe cealaltă parte şi a adormit de îndată.

Copiii au năvălit în dormitorul părinţilor înainte să se crape de ziuă, strigându-le „Crăciun fericit". Bebeluşul s-a trezit şi a gângurit fericit. Pollyanna a deschis cu greu ochii.

— Urcaţi-vă repede în pat, copii, până nu vi se face frig.

— Putem merge jos, mamă, ca să vedem ce avem în ciorapi? a rugat-o Cel Mic.

— După micul dejun, a răspuns Pollyanna cu hotărâre. Şi numai dacă mâncaţi tot din farfurie.

— Putem trage cu ochiul, măcar?

— Păi, dacă vă îmbrăcaţi înainte ca Nancy să fie gata, puteţi trage cu ochiul, dar fără să atingeţi ceva.

— Mi se pare că vă aşteptaţi la prea multe, i-a necăjit Jimmy. Dacă n-aţi fost jos, de unde ştiţi că a venit Moş Crăciun?

— L-am văzut eu, a răspuns Judy pe neaşteptate.

— Ba nu l-ai văzut, a corectat-o Cel Mic, simţindu-se îndreptăţit de cunoştinţele lui mult mai bogate. Dacă ai văzut pe cineva, atunci a fost tăticul, nu-i aşa, mamă?

— Ba n-a fost tăticul.

— Avea barbă albă si haine tivite cu blană?

— N-nu, a recunoscut Judy fără tragere de inimă.

— Atunci de unde ştii că a fost Moş Crăciun?

— Pentru că asa a zis el.

9

Jimmy şi Pollyanna au schimbat un zâmbet pe deasupra capetelor copiilor. Sinceritatea din glasul lui Judy dovedea că nu născocise o întâlnire cu sfântul protector al zilei, ci avusese un vis neobişnuit de intens.

Când a adăugat:

— Mi-a zis să mă întorc în pat şi să rămân nemişcată; până şi Cel Mic părea oarecum fâstâcit.

— Nu putea să-ţi spună să te întorci în pat, pentru că... pentru că... nu-i aşa, mamă?

— Să lăsăm asta. O aud pe Nancy jos, aşa că a venit vremea să ne sculăm. Haideţi să vedem cine se îmbracă primul.

Jimmy a descoperit că în casă era mai frig decât de obicei şi s-a îmbrăcat în grabă, ca să vadă de ce soba nu-şi făcea datoria. Nancy a ghicit pricina pentru care coborâse atât de devreme şi s-a grăbit să-i înlăture temerile.

— Ştiu că e frig în casă, domnule Jimmy, dar se încălzeşte repede. Crăciunul acesta a fost prea mult pentru mine. Am deschis fereastra de la bucătărie ca să iasă mirosul de mâncare şi am uitat de ea cu totul, fără doar şi poate. Mi-a pierit piuitul când am văzut, de dimineaţă.

Jimmy a fluierat.

— A rămas deschisă toată noaptea! Ştii, Nancy, dacă ar fi fost la fel de frig ca în anii trecuţi de Crăciun, am fi fost nevoiţi acum să ne ocupăm de nişte ţevi îngheţate.

— Ştiu, domnule Jimmy. Mi-e ruşine de nu mai pot. N-am mai făcut o asemenea boacănă în viaţa mea, niciodată, niciodată!

Când întreaga familie a coborât la micul dejun, Judy s-a uitat nerăbdătoare prin toate colţurile sufrageriei.

— Unde-s ciorapii?

— Pe şemineu, unde altundeva, a lămurit-o Cel Mic.

— Dar Moş Crăciun a fost chiar aici.

— Ce prostie! Cum să fi fost aici? a protestat Cel Mic.

Mamă, nu-i aşa că Judy nu l-a văzut pe Moş Crăciun?

— Bea-ţi sucul de portocale, James cel Mic, şi n-o mai necăji pe Judy. Nu, Jiggs. N-ai voie să mă-